18.11.2020 г. / 13:16:30

Вяра

Иудеите против християнството - цялата статия



„Пилат, като видя, че нищо не помага, а се усилва смутнята, взе вода, та уми ръце пред народа и рече: невинен съм за кръвта на Тоя Праведник; вие му мислете. **И целият народ отговори и рече: КРЪВТА МУ НЕКА БЪДЕ ВЪРХУ НАС И ВЪРХУ ЧЕДАТА НИ (*СТАВА ВЪПРОС ЗА САМОПРОКЛЕВАНЕ НА НЕПОВЯРВАЛИЯ В МЕСИЯ ИУДЕЙСКИ РОД, ОТДЕЛЯНЕТО МУ ОТ БОГА И СКЛЮЧВАНЕ НА ТЕХНИЯ ЗАВЕТ С ХРИСТОВИЯ ВРАГ САТАНА, ЗА КОЕТО САМИЯ ГОСПОД ГИ Е ИЗОБЛИЧИЛ* "Ваш баща е дяволът; и вие искате да изпълнявате похотите на баща си. Той си беше открай човекоубиец и не устоя в истината, понеже в него няма истина. Кога говори лъжа, своето говори, защото е лъжец и баща на лъжата." *(Иоан 8:44) - Б.Р.)***.

Тогава им пусна Варава, а Иисуса бичува и Го предаде на разпятие.“

(Мат 27:24-26)



Св. прподобни Теодосий Търновски. Българска икона от XIX в.

"Но прелукавият в злобата си дявол изнамери и друга борба против правата вяра. Както в древността НЕБЛАГОДАРНИЯТ ЕВРЕЙСКИ НАРОД СЕ ВДИГНА ПРОТИВ БОГА, Който го е сътворил, и първо уби пророците, които са проповядвали идването на Спасителя, а после сложи ръце и на Самия Него и Го осъдиха на кръстна смърт, поради което Бог им отне Своето достояние - царството, светителството, пророците, помазването, явленията и с една дума всичко по закона и ги предаде на римския народ за разграбване, а оттам те се разсеяха по целия свят и така съществуват до края на света; - така и в ония времена потомството на Корей и Датан, внуците на древното стълпостворение дръзнаха да се докоснат до Господа Христа и нашата Владичица и божествените храмове и допринасяните от тях безкръвни жертви, и ги

унижаваха с безумни думи, които трудно се поддават на писане. Дръзваха да безчестят и свещениците, да се присмиват и на монасите, да вършат и други подобни неща. А причина за цялата тяхна беззаконна дързост беше надеждата им на новопокръстената царица Теодора, която беше от техния еврейски род. Но сбъркаха в своето предприятие, защото тя, бидейки благочестива и православна, никак не приемаше някой да хули православната вяра: вярвайки в Господа Иисуса Христа и в Неговата пречиста Майка и във всички светци, тя зидаше много манастири и църкви за слава Божия.

Като чу това ревнителят на православието Теодосий, взе със себе си единонравния си Роман, дойде при царя и като го видя насаме, каза му всичкото тяхно неуместно начинание. И толкова го подтикна към ревност, щото той заповяда никак да не се отлага, а веднага да се свика събор; защото царят многопочиташе добродетелта на преподобния и с удоволствие възприемаше казаното от него и се стараеше във всичко да подражава на неговата ревност. И не само царя, но и царицата, и патриарха подтикна към същата божествена ревност. Прочее, с царски указ се свика събор в новоизградената палата, където председателствуваше царят със синовете си Шишман и Асен, а с тях и патриарх Теодосий, преосвещеният митрополит на великия Преслав Доротей, Доростолският митрополит Захарий, митрополит Лазар на град Овеч, Ловчанският митрополит Партений, Пловдивският митрополит Мануил, Софийският митрополит Леонтий, бедствуващият Мадитски митрополит Яков, епископ Доротей и архимандрит Иоаникий от Великата лавра "Свети Четиридесет мъченици". А от горската пустиня дойдоха с блажени Теодосий тия добродетелни старци: свещеният иеромонах Сава, иеромонах Тимотей, иеромонах Дионисий и множество други монаси. Най-напред с ясен глас изповядаха православната вяра:

единородното Слово Божие възприе нашата плът от девическите кърви на пречистата Богоматер и бидейки съвършен Бог, стана и съвършен човек заради нашето спасение. **Който не се покланя на въплътения Христос Бог, изписан на икона по човешкото Му естество, и на Неговата пренепорочна Майка, той да бъде проклет и да бъде осъден заедно с неверните! А проклеха и скверната богомилска ерес, тоест месалианска, също така и новопоявената Варлаамова и Акиндинова, чиито служители и представители осъдиха да бъдат прогонени далеч от своите предели, така щото оттогава България се благоустрои чиста от такива духовни плевели и благочестивата вяра засия повече от слънчевите лъчи. После благоверният цар Иван Александър разследва поменатите хулители с голямо внимание по закона и понеже ги намери виновни, заповяда да бъдат осъдени на смърт.** Но от човеколюбие замени смъртта с живот, но за да се научат другите да не хулят, ги осъди да бъдат наказани с някакви наказания. Един от тях, макар и не по желание, а от страх, се разкая и молеше свещения събор да бъде приет в непорочната и чиста наша вяра. И беше приет подир съвещанието и решението на целия събор, огласен и кръстен в името на Отца и Сина и Светия Дух, изповяда Христа за Син Божи и Бог, и беше причислен към безпорочното Христово стадо. **По решение на царя, патриарха и целия събор беше написан акт за знание и утвърждение всред бъдещите родове, щото евреин вече да не смее по никакъв повод да дръзва и да хули в каквото и да било истинската и благочестива наша вяра. След като съборът тържествува такава победа, свитъкът беше подписан с червените царски букви и подпечатан с царския печат в 28-ата година от царуването на Иван Александър и 1360 година от Рождество Христово. И така всеки си отиде в своята страна, като**

благочестивите много се радваха, а богоборните еретици ги обля нетърпим позор. Така храбрият божествен Теодосий развълнува към божествена ревност царицата, архиереите и цялото църковно изпълнение, и като някакъв военачалник влязъл във война, победил врага и обърнал го в бягство, така и той сияещ се връщаше в своето жилище и изпълни с неизказана радост тамошните постници.“

10.12 по еретическия, † 27 ноември по църковния календар - Св. преподобни Теодосий Търновски

("Житие, или Жизнь, преподобного Феодосия, иже в Тырнове постничавшего, ученика суще блаженного Григория Синаита". Списано святейшим патриархом Константина града кир Каллистом // Чтения в обществе истории и древностей российских. 1860. Кн. 1, разд. 3. Л. 1-12:)

ЕТО КАКВО Е БИЛО И ОТМЪЩЕНИЕТО НА БОГОПРОТИВНИТЕ ЖИДОВЕ НАД БЪЛГАРСКИЯ ПРАВОСЛАВЕН НАРОД:

ИСТОРИЯТА НА ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Сюлейман обявил награда за този, който му помогне да превземе Царевец. И дочакал. Един ден някой подпалил къщите в крепостта и докато хората тичали да гасят пожарите, предателят пуснал турчина и хората му през Френкхисарската порта на Царевец. Турците нахлули в крепостта, грабили, безчестили и палили. Към Янтра тръгнали потоци българска кръв. Сюлейман гледал всичко това, бил доволен, че е превзел твърдината на българите, и чакал те сами да му предадат главния ключ на крепостта.

Когато всичко приключило, жидът (евреинът) отишъл при Сюлейман, за да си вземе наградата. Сюлейман Челеби обаче

казал: “Щом предаде своите, ще предадеш и мен” и заповядал да му отрежат главата. Обезглавеният труп скочил, затичал се, защурал се по урви и ярове, докато не паднал в дълбока яма, пълна с отровни змии. Орли и орляци разкъсали тялото. Оттогава това място се нарича Картал баир, или Орлов връх. Българите му казват още Орловец.

Когато жидът бил посечен и Челеби отминал, главата внезапно се затресла, очите замигали и оставяйки облак прах след себе си, главата тръгнала да търси тялото си. Докато обикаляла трапища и урви, след нея грачели врани и джавкали псета. Но тя намерила трупа си.



Другият вариант на легендата казва, че когато бил посечен, жидът взел главата си под мишница и хукнал да бяга. Тичал, докато стигнал далечно и пусто място и там паднал. Това място било Картал баир. Наречено било така, защото там живеели само орли. Краят е един и същ – понеже земята не искала да приеме предателя, много години след това останали да се белеят костите. Хората, които минавали покрай тях, казвали: „Проклет да е!” и хвърляли камък. Грамадата растяла и растяла и… според някои от търновските археолози и изследвачи на старините доскоро на Картала е имало знак, който указвал и доказвал, че легендата е вярна.

ЖИДОВ ГРОБ



Стихотворение от Иван Вазов (писано за евреина Лазар Коен, предал Търново на турците):

"**Издайство, измяна позорна**

пропусна врага в крепостта

и Царевец як след упорна

отбрана потъна в кръвта.

Бранители храбри паднаха

под турския мстителен нож,

палатите царски пламнаха,

огряха зловещата нощ.

На утрешний ден пред пашата

евреин се мръсен яви,

целуна му рабски полата

и с вид горделив заяви:

– Преславний войводо, сполучих

услуга да сторя на вас:

аз портата таз нощ отключих

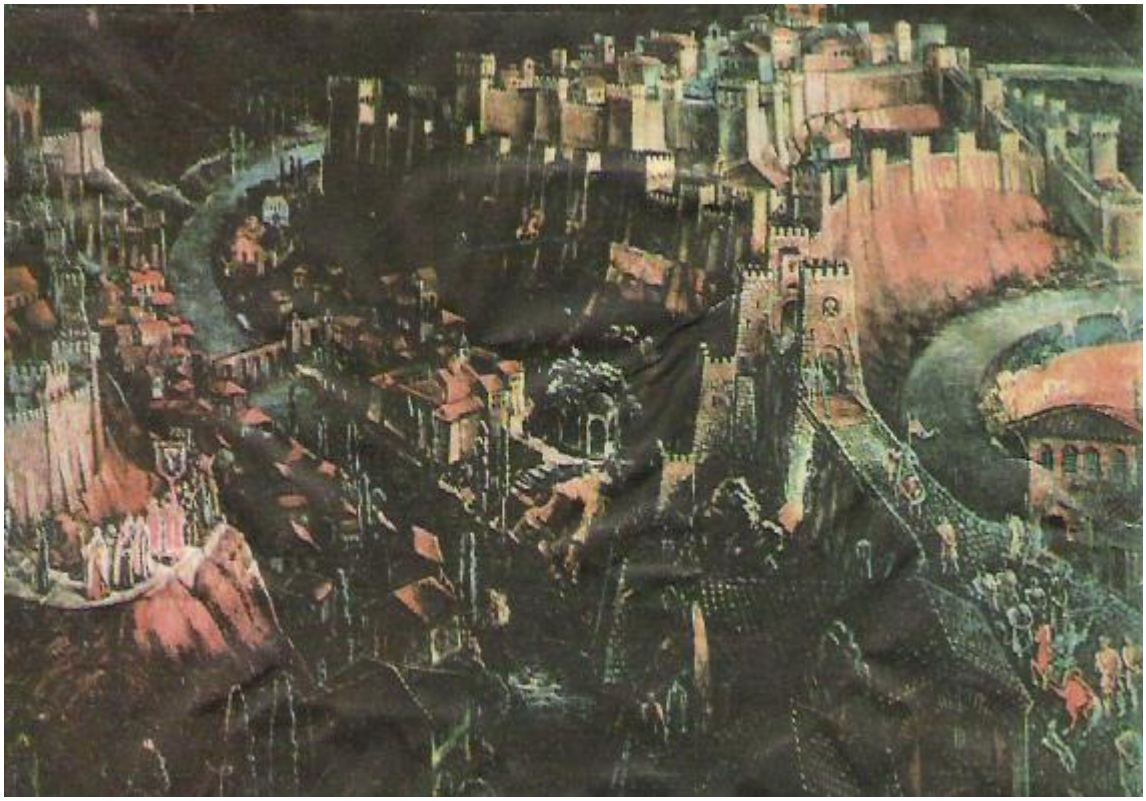
и Царевец в твойта е власт.

Паша милостиви: награда!

– А, **ти ли бе хитрия жид**?

Велика награда се пада

на подвига твой бележит.



Без теб тез гявури корави

не бих ги тъй лесно сломил,

пред техните зидове здрави

свят много йощ бих потрошил.

За туй якоглавство земята

с телата им мръсни покрих;

сега и на Юда отплата

достойна да дам аз реших.

И викна на двама войника:

– Убийте туй куче сега! –

Изви се ханджар над мръсника,

отфръкна глава от снага.

II

Нощес из леса вълцитята

насам ще се спуснат накуп,

ще ръфат гладнишки главата,

ще късат вонещия труп.

Внезапно скокна той, заходи –

безглавия жид нечестив, –

защуря се плахо, заброди

по ярове, урви кат жив,

та гроб да си дири – **душа му**

найде го веч в черния АД!

Остана самотна глава му

за гавра на псета и гад.

На смъртния ужас печата

замръзнал в изпулений взор,
изплезен язик из устата
заровил се в смрадния тор.
Внезапно и тя като жива
замига, затресе се в страх,
търкулна се, нейде отива,
издигайки облак от прах.
Тя трупа си дири. За него
фърли се при Янтра в дола
дълбоки, но там не найде го
и пак се щурна кат стрела;
на гробе еврейско се спира –
там няма от Юда следа,
във трапове, локви надзира
с оцапана кална брада.
И пак се търкаля и мета,
нагоре, надолу търчи,
и гонят я гневните псета,
а тя като вихър фучи.
Минува през храсти, през паши
ил дига по друмища прах
и срещнати пътници плаши,

и враните гракат от страх.

И цял ден шетнята u луда

зброжда поля и хълми

и дири телото на Юда –

гост може би в вълчи корми.

Но нийде го тя не намери.

Най-после по някакъв дъх

смрадлив се сети, закатери

по склона на ближния връх.

III

Орловий връх. Той мълчаливо

в небето стърчи и пустей.

На негово теме плешиво

трап мръсен от векове зей.

От векове жилище смрадно

на гнусни влечуги и змий

отровни, свърталище гадно

на люти ехидни, скорпий.

Овчарят не смей там да иде

и звяра край него трепти,

орелът когато го види,

по-горе се дига, лети.

И в **таз яма, зъминска бездна,**

главата на Юда бухна

и вече оттам не излезна:

при трупа безглави легна.

Намери си трупа тя вече

и той тук намерил приют,

от псета и вълци далече,

под верний на змиите скут.

И змийте любовно го пазят,

с милувки студени дарят,

лениво по Юда те лазят,

на припек по него лежат;

таз пий му очите, а друга

глава си в устата му крий,

а третя омразна влечуга

в брадата му гняздо си вий.

IV



Но скоро народа във злоба

спусна се, когато узна

де Юда намери си гроба,

кат ВТОРИ ПЪТ БОГА РАЗПНА,

и камъне град заваляха

с ругателства грозни в трапът,

пътеки безчет пропълзяха

по пустий през векове рът.

Избягаха гадове смрадни,

остана издайникът сам,

затрупан от камъне хладни,

със храчки, проклятья и срам.

Столетья течаха в окови,

столетья на сълзи и страх –

столетия камъне нови

валяха въз Юдиний прах.

Днес грее светата свобода,

свободен е прежния роб,

но камъне йоще народа

изпраща въз Жидовий гроб."

„Евреи ли са? И аз съм. Израилтяни ли са? И аз. Семе Авраамово ли са? И аз.

Иудеите ми удариха пет пъти по четирийсет удара без един; три пъти са ме с тояги били, веднъж - с камъни…“

(2 Коринт. 11:22,24,25)



„**Когато първосвещениците и старейшините еврейски предложили на войниците пари, за да говорят, че уж безжизненото тяло било взето от Христовите ученици, Лонгин не взел парите и открито свидетелствал за възкресението на Господа**. Пилат и еврейските началници силно негодували срещу него. Те не могли да се помирят с това, че Лонгин бил най-старши от войниците дори известен на римския император. А ето, че сега е станал вестител на Възкресението. Те търсели начин да го погубат. Но той се отдалечил от тях и напуснал службата си. Лонгин

приел свето Кръщение заедно с другите двама войници. След това отишъл в Кападокия, където успешно проповядвал словото Божие. След години се настанил в имението на баща си и там прекарвал в пост и молитва.

Слухът за успешната проповед на Лонгин дошъл до еврейските началници. Те уговорили Пилат Понтийски да напише донос до императора и да обвини Лонгин в това, че той, като напуснал военната си служба, възбудил народа против Рим. Озлобените врагове на християнството всякак си стараели да убедят император Тиберий да осъди на смърт Лонгин и другите двама войници. Най-после успели.

От Йерусалим били пратени войници, за да изпълнят присъдата. Заповядано им било да не откриват на никого целта на своето пътешествие. Ако Лонгин е узнал за това, могъл да избяга и да се скрие. Но това не станало. На подвижника – изповедник била открита от Бога неговата близка смърт. И той с радост посрещнал в дома си изпратените войници.“

29.10 по светския, †16 октомври по православния календар - Свети мъченик Лонгин Стотник

„**Н**еочаквано обаче радостното шествие, което човешкият език е безсилен да опише, се наложило да спре. Мнозина от неповярвалите в Христа иудеи, щом чули необикновеното пеене и видели тържествената процесия, излезли от къщи и се присъединили към нея: вървели с вярващите и се чудели каква слава и чест се отдават на пречестното тяло на Майката на Иисуса Христа**. Щом разбрали това, архиереите и книжниците изпаднали в голяма ярост. Изпратили слуги и войници, а и наговорили мнозина от народа да догонят шествието и да разгонят хората. Заповядали да убият Христовите ученици, а тялото на Божията Майка да изгорят. Когато обаче послушната надъхана тълпа,**

въоръжена сякаш за битка, хукнала в яростта си да догони процесията и вече я настигала, облачният пръстен внезапно се спуснал на земята и като стена обкръжил светите апостоли и останалите християни. Преследвачите чували пеенето, но не виждали никого от облака. Светите ангели, които невидимо се носели над тялото на Божията Майка и над християните, поразили със слепота злобните преследвачи: едни си удряли главите в градската стена, други опипвали зидовете и като не знаели накъде да вървят, търсели някой да им каже. В това време един иудейски свещеник на име Атоний излязъл на пътя. По Божие повеление за още по-голяма слава на Пресветата Майка облакът се вдигнал и Атоний видял апостолите, множеството пеещи християни, които със свещи били наобиколили тялото на Приснодева Мария и се изпълнил със завист. В него пламнала някогашната злоба към Господа и той рекъл:

- Гледай с каква почит е обкръжено тялото на Тая, Която роди Измамника, разорил закона на нашите отци!

Понеже бил много силен, той се втурнал с неистова ярост сред тълпата от християни, за да събори на земята тялото на Пречистата наша Владичица. Когато ръцете на дръзкия свещеник се допрели до одъра, невидим ангел тутакси ги отсякъл до лактите с невещественият меч на Божието отмъщение и те увиснали като залепени за одъра, а самият Атоний паднал на земята с вик:

- Горко ми!

Като осъзнал греха си, той започнал да се кае и казал на светите апостоли:

- Помилуйте ме, раби Христови!

Свети апостол Петър заповядал на ония, които носели тялото на Божията Майка, да спрат и рекъл на Атоний:

- Ти получи каквото търсеше. Знай, че Бог, Господ на отмъщенията, се показа и ние не можем да изцелим раните ти. Това може да направи само Едничък Той, Когото вие неправедно отхвърлихте, хванахте и убихте, но и Той не ще ти даде изцеление, докато не повярваш в Него с цялото си сърце и не изповядаш с устата си, че Иисус е истинният Месия, Синът Божий.

Атоний възкликнал:

- **Вярвам, че Той е предвъзвестеният от пророците Спасител на света - Христос. Ние още от начало видяхме, че Той е Божият Син, но помрачени от злоба и завист, не пожелахме открито да признаем Божието величие и без вина Го предадохме на смърт. Но по силата на Своето Божество Той възкръсна в третия ден, като посрами всички нас, които Го ненавиждахме. Ние подкупихме стражите и се опитахме да скрием Неговото възкресение, но не можахме да направим нищо, тъй като славата за това се разпръсна навред.**

Докато Атоний говорел с разкаяние за своя грях, светите апостоли и всички вярващи се радвали с радостта на ангелите за всеки каещ се грешник. Свети апостол Петър заповядал на Атоний с вяра да допре отсечените си ръце до висящите на одъра и да призове Пресвета Богородица. Той го направил и ръцете веднага се съединили и били съвършено невредими. Само една червена линийка около лактите останала да напомня за отсичането. Атоний паднал по очи пред одъра, кланяйки се на Родения от Пресвета Богородица Христос Бог, облажавайки и хвалейки Пречистата Негова Майка. **Той започнал да изрежда пророчествата от Свещеното**

писание, които свидетелствували както за Нея, тъй и за Христос, и всички се удивлявали на двойното чудо, като видели дивното изцеление на отсечените му ръце и слушали мъдрите слова, с които прославял Господа Иисуса и възхвалявал Богородица. Сетне се присъединил към светите апостоли и заедно с останалите тръгнал към Гетсимания. По същия начин получили изцеление и ония, които били поразени със слепота. Щом осъзнали своя грях, те дошли разкаяни, водени от придружители, докоснали се с вяра до честния одър и прогледали не само телесно, но и душевно. Милосърдната ни Майка, Пресветата Владичица, както с раждането си донесла радост на цялата вселена, тъй и в успението си не пожелала да наскърби някого. Като блага Майка на благия Цар Тя милостиво утешила със Своите благодатни дарове и бившите си врагове.“

28.08 по еретическия, †15 август по православния календар - Успение Богородично

„**Н**а 11 април 1690 г. майката на 6 годишния Гаврил тръгнала да носи обяда на своя съпруг в полето.

През това време, в техния дом пристигнал **арендатора евреин, който излъгал детето и тайно го отвел в град Белосток, където младенеца бил подложен на мъчения: РАЗПНАЛИ ГО, НАДУПЧИЛИ МУ ТЯЛОТО, ИЗПУСКАЙКИ КРЪВТА МУ ПОСТЕПЕННО. НА ДЕВЕТИЯ ДЕН ДЕТЕТО ИЗДЪХНАЛО И ЕВРЕИТЕ ХВЪРЛИЛИ ТЯЛОТО МУ В КРАЯ НА ГОРАТА БЛИЗО ДО СЕЛО ЗВЕРКИ. Гладните кучета, които намерили трупа, не само не го разкъсали, но го пазили от хищните птици. Чувайки силният им лай, скоро пристигнали жители от селото и намерили тялото на малкия мъченик. Веднага било установено, че става въпрос**

за РИТУАЛНО УБИЙСТВО. Стекъл се много народ, дълбоко развълнуван от зверството, и тялото на мъченика Гавриил било погребано близо до храма. **30 години след погребението мощите на свети Гавриил останали нетленни.**“

03.05 по еретическия, †20 април по православния календар - Св. младенец-мъченик Гавриил Белостокски

"Като се затвърдил на престола, Юлиан открито се отрекъл от Христа. Той облагодетелствал евреите само защото били врагове на християните. Между другото, той не само им позволил да си построят нов храм на мястото на разрушения от римляните, но и щедро им помагал с част от парите, които държавата събирала от данъци. Още щом се сложило началото на това богохулно по своите намерения дело, свети Кирил предричал пред своите приближени, че думите на Христа за пълното разрушение на храма и за неговата по-нататъшна съдба - “няма да остане камък на камък, който да не бъде сринат” (Лук. 21:6) - несъмнено ще се изпълнят. Свети Кирил молил Владиката Христа да не допусне започналото нечестиво дело да стигне до край, но да го разруши заедно с кроежите на неговите строители. Господ чул молитвата на Своя раб и изпълнил Своето предсказание за това, че всички Негови думи непременно ще се изпълнят. Една нощ силно земетресение разтърсило всичко, така че разрушило дори и оцелелите основи на построения от Соломон храм, както и камъните, които току-що били надградени от евреите; и всичко това било разнесено като прах от невидима Божия сила. Когато настъпил денят, всички се удивлявали на извършеното чудо. А когато евреите се опитали отново да се заемат с работа,

от небето паднал огън и унищожил приготвените материали и инструменти. Голям ужас обхванал всички. На следващата нощ върху дрехите на евреите се появил знакът на кръста, който те с нищо не могли да премахнат.

След това свети Кирил, чието предсказание за изпълнението на Христовите думи така неоспоримо се сбъднало, отново бил изпратен в изгнание."

31.03 по еретическия, †18 март по православния календар - Св. Кирил, архиепископ Иерусалимски

Св. преподобни Стефан Нови. Фреска от църквата ''Христос Пантократор''. Дечани. Сърбия (Косово). Около 1350 г.

„**В** Божията Църква настъпили големи смутове заради иконоборческата ерес, най-ревностният последовател на която бил самият цар, Лъв Исаврянин. **Той станал иконоборец под влияние на ЕВРЕЙСКИТЕ ВЛЪХВИ (*магьосници-б.р.*). (*ИКОНОБОРЧЕСТВОТО ДНЕС Е ХАРАКТЕРНО ЗА ИСЛЯМА И ПРОТЕСТАНТСТВОТО, КОИТО СИ ПРИЛИЧАТ И ПО СВОЯ ЛИЦЕМЕРЕН МОРАЛ, НРАВСТВЕНА РАЗПУСНАТОСТ И БАСНИ, КОИТО „ГАЛЯТ СЛУХА“. ВИДНО Е ОТ КЪДЕ ЗАПОЧВАТ ЕРЕСИТЕ ИМ! Не случайно при част от тези зловерия има и обрязване, забрана за ядене на свинско, многоженство и други отпднали при Новия Завет с Бога традиции. Закономерно един шведски протестантски "епископ", който забележете е***

възрастна хомосексуална жена, поиска официално да бъдат премахнати кръстовете от църквите и да бъдат заменени с ислямски символи указващи в коя посока е Мека. За подробности ТУК – б.р.).

Няколко години преди Лъв Исаврянин да стане цар, няколко евреи, произхождащи от Лаодикия Финикийска, отишли при Изиф, един от арабските князе. **Пророкувайки лъжливо и извършвайки магии, те му обещали четиридесет години живот и господство над арабите, ако заповяда в цялото си царство да изхвърлят светите икони от църквите и да ги унищожат**. Изиф им повярвал и издал заповед: честните икони навсякъде да бъдат изхвърлени от църквите и да бъдат предадени на огън. **Но Господ, Бог на отмъщенията, го поразил, така че той умрял, без да преживее и една година. Неговият син, като станал княз вместо баща си, искал да предаде тези магьосници на люта смърт, като лъжливи пророци; но те, спасявайки се от княжеския гняв, напуснали Арабия и избягали в Исаврия**.

Веднъж те отдъхвали там около един воден извор. И ето, покрай тях минал един младеж - исаврянин на име Лъв, човек с висок ръст и много красив. Той пожелал да отдъхне до същия извор и като се отбил от пътя, седнал заедно с тях. Като погледнали към младежа, влъхвите започнали да му предсказват, че той ще стане цар в Гърция... те настойчиво повтаряли своето пророчество, казвайки, че той непременно ще стане цар, ако им се закълне, че когато приеме царството, ще направи това, което го помолят тогава. И той им се заклел...

По Божие допущение му се удало да свали от власт Теодосий и сам да завладее царския престол. **Отначало той бил благочестив и православен цар, но после се отклонил към нечестие, защото скоро при него дошли същите**

влъхви, които чрез магии му предсказали царуването. Те напомнили на Лъв за неговото обещание, подкрепено с клетва, и казали, че сега е настанало времето да изпълни това, което щели да го помолят. Царят ги попитал:

- Какво искате от мен?

А те, бидейки врагове на Христа и на християнската вяра, не го помолили нито за злато, нито за сребро, нито за някакви други съкровища, но поискали той да изхвърли светите икони от Божиите църкви.

- Царю! - казали те, - ако сториш това, Бог ще съхрани царуването ти за много години, а ако не го сториш, скоро ще се лишиш и от царството, и от живота си.

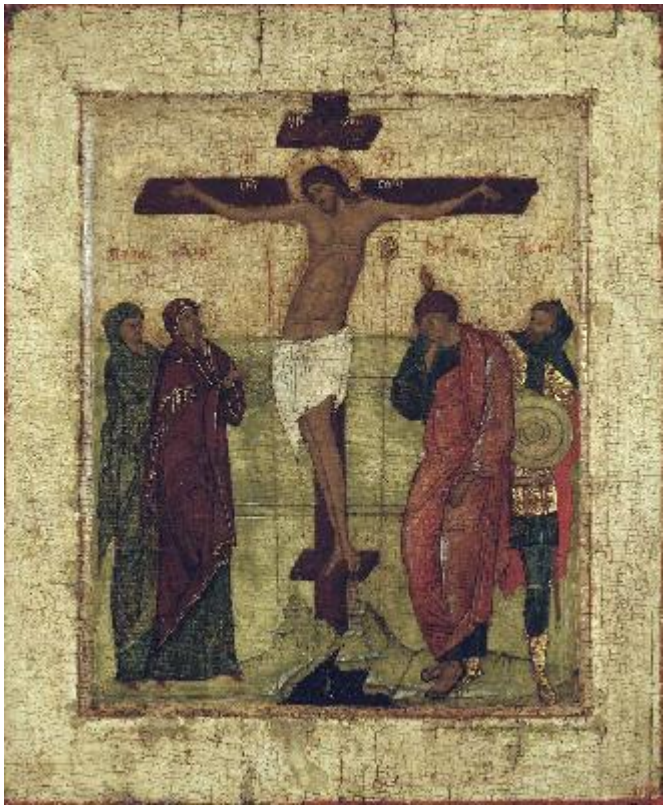
Помнейки, че първото пророчество на тези влъхви - че ще получи царството, се изпълнило, Лъв се боял, че ще се изпълни и това пророчество за загубата на царството заедно с живота си, ако не ги послуша. Затова той издал указ, в който заповядал светите икони да се изхвърлят от църквите и от домовете и да се тъпчат с нозе; при това нечестивият цар нарекъл иконите идоли, а покланящите им се - идолопоклонници.

И настанал голям смут в църквата Христова, тъй като едни се подчинявали на царската заповед, изхвърляли честните икони и ги тъпчели, а други се съпротивлявали на царя и претърпели много мъки за иконопочитанието...

В Цариград, при църквата “Света София”, се намирало едно грамадно здание, наричано дом на любознателността. В него от древни времена били събрани множество книги, на брой повече от триста хиляди. **Заради книгите тук пребивавали**

много от най-учените и най-мъдрите мъже, които царят нееднократно се опитвал да отклони към своята нечестива ерес, но винаги неуспешно. Тогава той заповядал да покрият този дом със сухи клони и да го подпалят и така го изгорил заедно с книгите и с намиращите се там учени хора...“

11.12 по еретическия, †28 ноември по църковния календар свети преподобномъченик Стефан Нови



"**В** град Берит, близо до еврейската синагога живеел един християнин, който притежавал икона на нашия Господ Иисус Христос. След известно време той си купил друга къща и се преселил в нея, като пренесъл от предишния си дом всичко, освен иконата на Господа, която оставил там по особен Божий промисъл. След християнина в къщата се заселил един евреин и заживял, без да забелязва светата икона.

Веднъж той поканил на обяд един свой приятел, също евреин. По време на трапезата гостът погледнал стената, забелязал иконата и казал на стопанина:

- **Как ти, евреинът, държиш в дома си тази икона**?

Стопанинът взел да се кълне, че дотогава не я забелязвал. А гостът, като си отишъл, наклеветил приятеля си в синагогата.

- Този човек - казал той - макар че е евреин, държи в дома си

икона на Иисус Назорей.

Тогава всички присъстващи страшно се възмутили, но не предприели нищо в същия ден, защото вече настъпвала вечерта. На сутринта еврейските свещеници и стареи се събрали и отишли в дома, в който се намирала светата икона. Те шумно влезли в къщата, взели иконата и я изнесли навън. **Застанали около нея и решили да я поругаят така, както бащите им поругали Изобразения на нея. Те започнали да плюят върху иконата и да удрят изобразеното Лице на Иисус Христос, а после казали:**

- Чували сме, че бащите ни са Го разпнали на дърво. Да направим и ние същото с тази икона.

Те взели гвоздеи и приковали иконата към едно дърво там, където били изобразени ръцете и нозете. После надянали на една пръчка гъба, напоена с оцет, и я допрели до устата на Господа, а накрая донесли копие и заповядали на един от тях да прободе ребрата на Господа. И щом той пронизал иконата с копието, от нея веднага потекла кръв и вода. Като видели това чудо, присъстващите били обхванати от голям страх. Те събрали кръвта и водата в съдове и решили да доведат слепи, хроми и бесновати, за да ги помажат с тази кръв.

- Ако получат изцеление - казали те, - ние ще повярваме в Разпнатия.

Тогава донесли един хром по рождение и след като го помазали с кръвта, изтекла от светата икона, той веднага оздравял. После довели слепци и много бесновати, които се освободили от недъга си, след като били помазани с тази кръв.

Като чули за това, жителите на града побързали да видят

чудото. Те взели със себе си всички болни, разслабени, прокажени, които също получили изцеление. **Тогава всички евреи повярвали в нашия Господ Иисус Христос. Те паднали пред образа на Господнята икона и със съкрушение казвали:**

- Слава на Тебе, Христе, Сине Божий, Който вършиш такива чудеса! Слава на Тебе Христе, Когото нашите отци разпнаха, но в Когото ние вярваме сега!

После всички евреи от този град - мъже, жени и деца, отишли при епископа и започнали да го молят да ги просвети със свето кръщение. Те му показали иконата, от която изтекла кръв и вода, и разказали за поругаването. Епископът видял искреното им покаяние и ги кръстил заедно с жените и децата им, а синагогата превърнал в църква на нашия Господ Иисус Христос. И всички жители на града се възрадвали, не само защото много болни получили изцеление, но и затова, че неверните евреи се кръстили и признали светата вяра заради чудото, станало с иконата на Господа.

Затова всеки трябва с вяра и любов да се покланя пред светите икони и особено пред иконата в чест и слава на Божественото Лице, станало Богочовека и нашия Господ Иисус Христос, на Когото с Бог Отец и Светия Дух трябва да въздаваме поклонение вовеки веков. Амин."

24.10 по еретическия, †11 октомври по православния календар - Възпоминание за чудото от иконата на Господ Иисус Христос

"**П**о онова време светейшият Нифонт получил писма от Александрия, в които го уведомявали за преславните чудеса, които **Бог извършил чрез**

тогавашния александрийски патриарх Иоаким за посрама на богоубийствения еврейски народ, и за похвала и утвърждение на истинската наша православна вяра. А тези чудеса са следните...

В Египет вилнеела ужасна чума, която най-вече поразила град Кайро и околностите му. **Един еврейски лекар, голям противник на християнството, пуснал сред мохамеданите мълвата, че причина за тази смъртоносна болест са християните, които потапят във водата кръст**. Тази клевета се разнесла навсякъде, докато стигнала и до египетския султан. Макар и мюсюлманин, султанът много обичал и почитал светия патриарх - колкото за неговата добродетел, толкова и за мъдростта и благоразумието му. Затова оставил без внимание клеветата на християнските врагове. Но окаяният евреин, като не постигнал по този начин своята цел, измислил друго коварство. **Върховният везир на султана бил по произход евреин**. Сега той избрал него за оръдие на своята злоба против християните. И везирът успял да придума султана да повика патриарха в двореца си за лични обяснения по пуснатата клевета, въпреки своето уважение към него. В началото султанът повел дълга беседа с патриарха по въпросите на вярата. И **като видял, че той със силно убеждение и с ясни доказателства защитавал християнската вяра, заповядал му да оправдае евангелските думи, като премести с дума съседния на Кайро хълм**. Светейшият патриарх не се поколебал във вярата си, само поискал няколко дни за молитва. Заедно с верните християни той умолявал Господа да не ги посрами пред неверните и да не бъде похулено Неговото свето име. **В уречения ден се стекъл много народ, пред когото патриархът заповядал на хълма да се вдигне и да се премести. В отговор на неговите думи хълмът се разтърсил из основи, за да остави досегашното си**

място. Но изплашеният султан помолил патриарха и той пак в името Христово го спрял, поради което този хълм и досега се нарича “Дур даг” - “Стой, планино”. Това чудо поразило невярващите.

Недоумявайки как да поклатят силата на Христовата вяра, враговете приготвили смъртоносна отрова и успели да убедят султана да заповяда на патриарха да я изпие, защото Христос бил казал в Своето Евангелие: “ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди”. Султанът приел и това предложение и заповядал да дадат на патриарха отровата**. Изпълнен с вяра в Христовата сила, патриархът осенил с кръст смъртоносната чаша и изпил съдържанието**. **Напразно чакали веднага да умре: напротив, патриархът си останал съвсем невредим**. **След това изплакнал чашата с чиста вода и предложил да я изпие евреинът; да откаже било невъзможно, защото пак султанът заповядал. Евреинът изпил водата и веднага умрял**. **Поразен от тия чудеса, султанът заповядал да обезглавят неговия злобен везир, а на останалите евреи наложил глоба с техни средства да бъдат прокарани водопроводите от Нил за Кайро. Патриарха пък превъзнесъл с много почести**.“

21.07 по еретическия, †08 юли по православния календар - Св. преподобни Теофил Мироточиви

„По това време персийският цар Хозрой предприел опустошително нашествие против Сирия и Палестина. **С персите се съюзили и четиридесет хиляди иудеи с цел да изтребят всички християни в Палестина. Жестокостта на враговете на Христовото име с цялата си сила се стоварила върху Иерусалим, загинали хиляди монаси и клирици, всички храмове били опустошени и изгорени,**

в това число и храмът на светия гроб Господен, а патриарх Захария заедно с много хора и светия Господен Кръст бил взет в плен. Иудеите откупили от завоевателите няколко хиляди християни и ги предали на смърт. Броят на убитите бил около 90000 души. В това смутно време свети Модест избягнал гибелта и след края на нашествието, поради отсъствието на патриарха, на него било поверено управлението на Палестинската църква и той бил поставен за пазител на патриаршеската катедра. Най-напред светият събрал останките на избитите монаси от обителта на свети Сава Освещени и с почести ги положил в гробница. После ревностно се заел с възстановяването на поруганите свети места. **Без да се бои от злобата на иудеите, нито от своеволието на персийските власти, светият възстановил храма на светия Гроб Господен и Голготския и Витлеемския храм**, за което много му помогнал свети Иоан Милостиви, патриарх Александрийски.“

31.12 по еретическия, †18 декември по църковния календар - Св. Модест, архиепископ Иерусалимски



"**К**ато прогонил по този начин невидимите бесове от околностите на Александрия, светителят положил цялото си старание да очисти напълно и самия град от смущения и вражди. От древност в града живеело безчислено множество иудеи. Още от времето на Александър Велики и основаването на Александрия тук се били поселили немалко пришълци от Иудея, които се превърнали в многобройна колония. **Ненавиждайки Христа и хората, носещи Неговото име, те тайно и явно причинявали на християните големи**

скърби и неприятности. Зловредни за града били споменатите еретици новациани, но несравнимо по-големи злини причинявали иудеите, които не само че подклаждали междуособни смутове в града, но и устройвали многобройни убийства и кръвопролития. Като извикал при себе си началниците на иудейските синагоги, Божият светител ги увещавал да удържат своя народ от подобни злодейства. Но иудейските старейшини не само че не се вслушали в увещанията на светителя, но се изпълнили с още по-голяма злоба.

В града имало една голяма и прекрасна църква, наричана Александровска, по името на епископ Александър, който я построил. Веднъж иудеите се въоръжили, като за война, и когато паднала нощта, предизвикали на улицата сред християнските домове смут и безредица, като крещели:

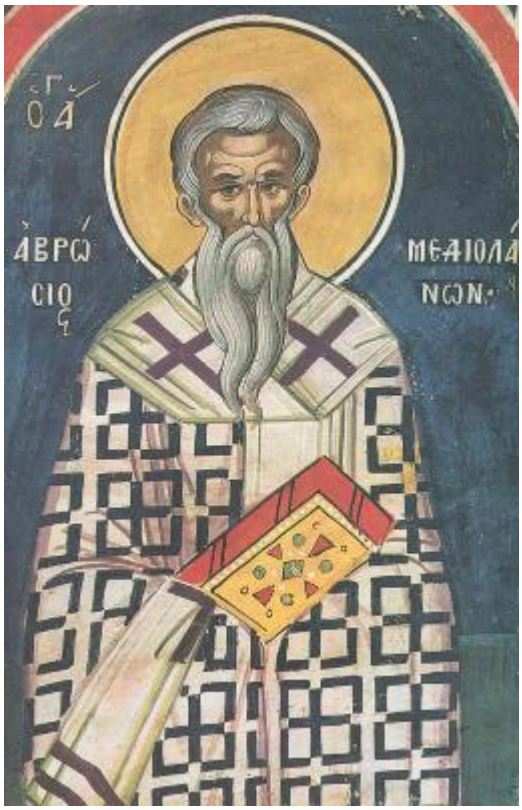
- Александровската църква гори!

Като чули този вик, християните един след друг се затекли от домовете си към мнимия пожар с намерение да го потушат. **А безмилостните иудеи чакали пред вратите на християнските домове и избивали християните, които излизали от тях, като ги пробождали с меч и ги поразявали с копия или с ножове; с една дума - убивали всеки, който им попадне. Така през тази нощ било избито голямо множество християни.**

Когато настъпил денят, светейшият патриарх Кирил узнал за станалото кръвопролитие. Като се съвзел от скръбта поради убитите християни, той започнал да търси правосъдие срещу иудеите. Но епархът на града Орест, макар и да бил християнин по вяра, понеже изпитвал вражда срещу светителя, помагал на иудеите и защитавал убийците. **Тогава свети Кирил заедно с множество християни отишъл в**

иудейския квартал и изгонил от града всички иудеи, предал на разрушение жилищата им и изгорил тяхната синагога."

22.06 по еретическия, †09 юни по православния календар - Св. Кирил, архиепископ Александрийски



„След смъртта на метежника Максим, в Медиолан пристигнал император Теодосий; а светителят Амвросий по това време се намирал в Аквилея. И тогава се случило следното събитие. **В един от градовете на Изтока християните предали на огън еврейската синагога за това, че евреите нанесли оскърбление на монасите**. Когато управителят на Изтока довел това до знание на императора, той незабавно наредил епископът на този град да построи нова синагога за евреите. Като узнал за тази заповед, свети Амвросий изпратил писмо до императора (тъй като не можел незабавно лично да отиде при него); **в това писмо той доказал на императора несправедливостта на постановлението му и го помолил да отмени указа си и да не предава християните на поругание от евреите**. Но Теодосий оставил писмото без внимание. Тогава Божият архиерей, като се върнал в Медиолан, всенародно изобличил императора в църквата по време на проповед. **Обръщайки се към него, свети Амвросий му казал следното от името на Бога:**

- Изведох те от положението на нищожество и те направих цар. Предадох врага в ръцете ти и покорих

пред теб всичките му пълчища. Дарувах царски престол на потомството ти. Направих така, че без труд да удържиш победа, а ти даваш повод на враговете Ми да тържествуват над Мен.

Трогнат от тези думи, император Теодосий променил решението си и отменил заповедта за възстановяване на еврейската синагога от християните..."

20.12 по еретическия, †07 декември по църковния календар - Св. Амвросий Медиолански

„**В**еднъж на преподобния станало известно, че император Теодосий Младши **върнал на иудеите молитвения дом, който бил даден на християните**. **Той веднага изпратил писмо до царя и, без да се бои от царското лице, го заплашвал с Божия гняв.** Като прочел писмото, царят се изплашил и отново заповядал да се даде молитвеният дом на християните, а градоначалника, който дал съвет да се върне църквата на иудеите, свалил от длъжност и изпратил моление до преподобния...

Носейки такива трудове, той не преставал да се грижи за църковния мир, като **разрушавал езическото безбожие, опровергавал иудейските хули, изкоренявал еретическите учения**; царете, князете и всички управници със своите писма насочвал към страх Божий, към милосърдие и любов, подтиквал ги към опазване на Църквата Божия."

14.09 по еретическия, †01 септември по църковния календар - Св. преподобни Симеон Стълпник и майка му преп. Марта

Св. първомъченик архидякон Стефан. Икона от Византия. XIII век. Манастира ''св. Екатерина'' на Синай - Египет

„**В** Йерусалим числото на вярващите все повече се увеличавало. Дори мнозина от еврейските свещеници се обърнали към Христа. Това силно обезпокоило членовете на синедриона. Те всъпили в спор със Стефан, но не могли да противостоят на духовната сила и мъдрост, с която били изпълнени неговите думи – толкова повече, че Стефан правел и чудеса. Тогава те прибягнали до друго средство: възбудили срещу него народа, стареите и книжниците, като го обвинили пред синедриона, че уж хулил Бога и Мойсеевия закон. Намерили се лъжесвидетели, които потвърдили техните думи.Повикали Стефан в синедриона. Вместо да се защищава, той започнал да обвинява своите обвинители, че именно те непрестанно нарушават закона, макар да се хвалят с неговото изпълнение. Той припомнил всички благодеяния на Господа към еврейския народ: как Той го спасил от тежкото египетско робство, чудесно го опазил сред пустинята, дал му закон, устроил за него скинията, а след това и храма, пращал му пророци и проповедници, които му възвестявали за Христа; **как тоя избран народ нарушавал Божия закон, убивал пратените от него пророци и най-после изпълнил мярата на своите престъпления, като разпнал Христа. "Твъдоглави и необрязани по сърце и уши – извикал Стефан, - вие всякога се противите на Светия Дух, както бащите ви, тъй и вие! Те убиха ония, които предизвестиха идването на Праведника, Чиито предатели и убийци станахте вие!"**

Тези думи възбудили яростта на слушателите: те скърцали

със зъби и сърцата им се скъсали от злоба. **А Стефан, изпълнен от Дух Свети, веднага прекъснал речта си, погледнал на небето към открилото се пред очите му божествено видение и радостно извикал: "Ето, виждам небесата отворени и Сина човечески да стои отдясно на Бога!"**

Тогава всички единодушно се нахвърлили върху него и като го измъкнали вън от града в Йосифовата долина, около Кедърския поток, започнали да хвърлят камъни върху него.

А той се молил и казвал: "Господи Иисусе, приеми духа ми!" След това коленичил и извикал с висок глас: "Господи, не зачитай им тоя грях!" – и с тия думи починал...

Преданието говори, че Пресветата Дева, придружена от апостол Йоан Богослов, гледала от височината как убиват Стефан и се молила за него. Тялото на първомъченика било оставено да го изядат зверовете и птиците. Но Гамалиил, един бележит еврейски законоучител, който уважавал светия мъченик, взел честното му тяло и го погребал в своето имение. Вярващите много плакали за Стефан.

Въпреки гоненията християнската Църква все повече укрепвала. Мъжеството, с което вярващите понасяли тия гонения, убеждавало безпристрастните в истинността на християнската вяра...“

09.01 по светския - †27 декември по православния календар - Св. първомъченик и архидякон Стефан

„- **К**ъде си скрил сина си? Дай ни го, защото така е

заповядал царят; ако не ни дадеш сина си, сам ти ще загинеш от люта смърт.

На това свети Захария отговорил:

- **Вие ще убиете тялото ми, а душата ми ще приеме Господ**.

Тогава убийците се нахвърлили върху свети Захария **и го убили между църквата и олтара**, както им бил заповядал царят; **пролятата кръв на светеца се сгъстила върху мрамора и се втвърдила като камък за свидетелство и вечно осъждане на Ирод**.“

18.09 по светския, †5 септември по православния календар - Свети пророк Захария и света праведна Елисавета - родители на св. Иоан Предтеча

"**Св. Никанор бил убит от юдеите, когато след мъченическата смърт на архидякон Стефан започнало голямо гонение против Божията църква**."

10.08 по светския - †28 юли по църковния календар - Св. апостоли и дякони Прохор, Никанор, Тимон, Пармен и Николай. Св. мъченик Евстатий.

"**Знаеш доказателствата за антихриста. Не ги помни само за себе си, а ги съобщавай щедро на всеки... "*Тайната на беззаконието вече действува*" (2Сол. 2:7).” (Свети Кирил Йерусалимски – „Огласително слово за Второто пришествие на Христа”)



"**Заради своя добродетелен живот св. Яков бе изключително много уважаван не само от християните, но и от неверниците. Еврейските първосвещеници само веднъж в годината влизаха в Святая Святих да служат, но на св. Яков не забраняваха и често да влиза там за да се моли. Те виждаха неговия чист и непорочен живот...**

Св. Яков влизаше в Святая Святих не само през деня, но и през нощта, падаше по очи на земята пред Бога и със сълзи се молеше за целия свят. Заради светостта си той бе обичан от целия народ: мнозина от юдейските старейшини повярваха на неговите поучения, и всички с радост го слушаха. Около него се събираха много хора: едни искаха да чуят думите му, а други - да се допрат до края на дрехата му.

По това време еврейски първосвещеник стана Анан. Той, фарисеите и книжниците виждаха, че целият народ слуша учението на св. Яков и мнозина се обръщат към Христа, и **започнаха от завист да се гневят срещу светеца -**

мислеха какво зло да му сторят и искаха да го убият. Съветваха се помежду си и решиха да го помолят следното: с поученията си да откъсне хората от Христа, а ако не пожелае да стори това - да бъде убит...

Настана празникът Пасха и от всички градове и области се събираха в Иерусалим множество юдеи...

Тогава книжниците и фарисеите заобиколиха св. Яков в храма и му казаха:

- Молим те, праведнико, говори поучение към народа в този празничен ден, в който отвсякъде се събра тук множество хора, и ги отвърни от Иисус, по Когото мнозина се измамиха, мислейки Го за Син Божий. Затова поучи ги да не се заблуждават. Ето, ние всички те почитаме, слушаме те заедно с целия народ и свидетелстваме за теб - както ние, така и всички хора - че ти говориш истината и не гледаш на лице. И така, увещай народа да не се прелъстява по разпнатия Иисус! Застани, молим те, на високия покрив на храма, за да могат всички да те видят и да те чуват! Ето, сам виждаш, че са се събрали много хора - израилтяни и езичници.

Като казаха това, заведоха го на покрива на храма, а самите те извикаха към него с висок глас:

- Праведнико! Ние всички трябва да вярваме на твоите думи. Ето, тези хора се заблуждават и почитат разпнатия Иисус. Затова кажи ни истината: какво мислиш ти за Него?

В отговор св. Яков извика със силен глас:

- **Защо ме питате за Сина Човечески, Който доброволно пострада, претърпя разпятие, беше погребан и на третия ден възкръсна от гроба? Ето, Той сега е на Небесата, седнал отдясно на Всевишния; и отново ще дойде на небесните облаци за да съди живите и мъртвите!**

Щом чуха това, хората много се зарадваха, че св. Яков засвидетелства Божественото достойнство на Иисус Христос, и в един глас извикаха:

- Слава Богу! Осана на Сина Давидов!

Тогава фарисеите и книжниците си казаха:

- Лошо направихме, че дадохме на Яков да говори за Иисус. Ето, сега хората още повече се объркаха!

После, изпълнени със злоба, те отидоха и го блъснаха от покрива на храма, за да се уплашат всички хора и да не вярват на думите му. Крещяха силно и викаха:

- Ах, ах! И праведникът се заблуди!

Паднал от стрехата, св. Яков беше силно изранен, но все още жив. Той се изправи на колене, издигна ръце **и се молеше за убийците си:**

- Господи, прости им този грях, защото не знаят какво правят!

А те грабнаха камъни, хвърляха ги по него и жестоко го изранняваха. Един човек от Рихавовия род възкликна:

- Престанете! Какво правите! Праведникът се моли за вас, а вие го убивате!

Веднага след това дотича някакъв мъж с дървена бухалка за пране и се нахвърли върху светеца, **удари го с всичка сила по главата и я счупи, така че целият му мозък изтече на земята.** В това мъчение св. Яков предаде душата си на Господа.

Светото му тяло бе погребано на същото място, близо до храма, и християните много плакаха за него. Тридесет години

той беше епископ на Иерусалим, а на 66-годишна възраст пострада за Христа, на Когото заедно с Отца и Светия Дух подобава чест и слава во веки веков, амин."

05.11 по светския, †23 октомври по църковния календар - Свети апостол Яков, брат Господен



„**В това време иудейски първосвещеник бил Анан, който ненавиждал Христа и хулел Неговото име. Този гонител на християните заповядал да хвърлят от покрива на храма светия апостол и брат Господен Иаков и по този начин го убил.** И ето, когато свети Матей обикалял Галилея и проповядвал в тукашните синагоги Христа, Божия Син, **заслепените от неверие и злоба иудеи**, като се изпълнили със силна ярост, хванали светия апостол и го довели в Йерусалим при споменатия първосвещеник. Той събрал синедриона и призовал на съд светия апостол, след което се обърнал със следните думи към загубилото всякаква съвест сборище:

- И този Иисусов ученик, който сега стои пред нас, е достоен за смърт. Но нека по-напред сам в себе си да размисли, ние не отнемаме времето за размисъл, защото не неговата гибел, а неговото изправление желаем. И нека от двете той да избере едно: или да следва закона, който е даден от Бога чрез Мойсей и с това да запази живота си, **или да се нарече християнин и да умре**.

В отговор на това, свети Матей въздигнал ръцете си и казал:

- Мъже братя! Аз не искам да говоря много за това обвинение, което вие възлагате върху ми. **За мене името християнин не е престъпление, а слава**. Защото Сам Господ говори чрез пророка, че в последните дни Той "*ще назове рабите Си с ново име*" (Ис. 65:15).

Първосвещеник Анан възразил:

- Нима не е престъпление да се счита за нищо светият закон, да не се почита Бога и да се слушат празни разкази за вълшебства?

- Ако ме изслушате - отговорил свети Матей, - аз ще ви обясня, че проповядваното от нас учение не е басня и вълшебство, а самата истина, **която още отдавна е засвидетелствана чрез закона**.

...

Щом първосвещеникът дал своето съгласие, свети Матей отворил устата си и започнал

да им тълкува ветхозаветните предобрази и пророчества за Иисуса Христа: **как Бог дал обещание на праотците Авраам, Исаак и Иаков да издигне от тяхното семе такъв Мъж, чрез Когото ще се благословят всички земни племена, за което и Давид говори в думите на**

псалома: "*в него ще бъдат благословени (всички земни племена), всички народи ще го облажават*" (Пс. 71:17); как неизгарящата къпина предизобразявала въплъщаването на Христа от Пречистата Дева (Изх.3:2), за която предсказал и Исаия: "*ето, Девицата ще зачене и ще роди Син, и ще Му нарекат името Емануил*" (Ис. 7:14), тоест - с нас е Бог. Мойсей също ясно е предизвестил за Христа, казвайки: "*Господ, Бог твой, ще ти издигне Пророк изсред тебе, от твоите братя, като мене, - Него слушайте*" (Втор. 18:15). Пак той предсказал и доброволните страдания на Спасителя, като повесил на дървото змията; за това говори и Исаия: "*като овца биде Той заведен на клане*" (Ис. 53:7), а също: "*и към злодейци биде причислен*" (Ис. 53:12). А пророк Йона, който невредим излязъл от китовата утроба, бил предобраз на тридневното възкресение на Господа.

...

Тези пространни изяснения на старозаветните книги, говорещи за Иисус Христос, изпълнили с гняв Анан, така че той не издържал и казал на свети Матей:

- Така ли се осмеляваш ти да посягаш на закона? Нима на теб не ти са известни думите на Писанието: "Ако се дигне сред тебе (някой) пророк, или съновидец, и ти покаже личба или чудо, и се сбъдне тая личба или чудото, за което той ти е говорил, па и каже: "*да вървим след други богове, които ти не знаеш, и тям да служим*"... *оня пророк, или оня съновидец да бъде предаден на смърт*" (Втор. 13:1-2,5)?

Свети Матей отвърнал:

- Този, за Когото аз говоря, не е само Пророк, но и Господ на пророците; Той е Бог, Син Божий, за което свидетелстват

Неговите истинни чудеса. Затова и аз вярвам в Него и се надявам да остана непоколебим в изповядването на Неговото пресвято име.

- Ако ти дадат време за размисъл, ще се покаеш ли? - попитал първосвещеникът.

- **Да не бъде това - аз да отстъпя от истината, която вече съм намерил** - отговорил светият апостол. - Аз от цялото си сърце вярвам и открито изповядвам, че отхвърленият от вас и предаденият на смърт Иисус Назорей е Син Божий, единосъщен и съвечен на Отца, а аз съм Негов раб.
Тогава първосвещеникът, като си запушил ушите и заскърцал със зъби, закрещял:

- Хула! Хула! Нека да изслуша закона!

...

- Твоите думи свидетелстват срещу тебе; кръвта ти ще падне върху твоята глава.

След това първосвещеникът осъдил свети Матей да бъде убит с камъни. Апостолът бил поведен към мястото на наказанието. Когато дошли до мястото, наричано Ветласкила, тоест - дом на избитите с камъни, свети Матей казал на водещите го иудеи:

- **Лицемерци, справедливо е говорил за подобните на вас пророк Давид: "*На тълпи се нахвърлят върху душата на праведника и осъждат невинна кръв*"; също и пророк Иезекиил говори за такъв род люде, че те умъртвяват "*души, които не трябва да умират*"** (Иез. 13:19).

След тия думи на Христовия апостол, двама свидетели - както изисквал законът - положили ръцете си върху главата му

и засвидетелствали, че той е хулил Бога, закона и Мойсей. Те първи хвърлили камъни върху свети Матей, а той ги помолил тези първи два камъка да бъдат погребани заедно с него, като свидетели на страданията му заради Христа. **После и останалите започнали да хвърлят камъни върху светия апостол и той, като издигнал ръцете си, предал духа си на Господа. А беззаконните иудеи към мъчението прибавили още и издевателство: след като мъченикът умрял, те, в угода на римляните, му отсекли главата, според римския обичай, сякаш Христовият апостол бил противник на кесаря.** Така, подвизавайки се с добър подвиг, свети апостол Матей завършил своя път. Вярващите взели тялото на апостола и с чест го погребали, славословейки нашия Господ Иисус Христос, на Когото, заедно с Отца и Светия дух, е честта и славата, сега и винаги и во веки веков, Амин.

"***да ходим в обновения живот, като служим на Бога с обновен дух, а не по вехтата буква***" (Рим. 7:6)

22.08 по светския, † 9 август по църковния календар - Свети апостол Матей

Свети апостол Сила. Фрагмент от стенопис в манастира Метеора. 1527 г.

„Светите апостоли Павел и Сила отишли в Амфипол, Аполония и Солен. Много от гърците и немалко благородни жени се присъединили към тях. **А евреите от завист и непокорство подбудили някои лоши улични човеци, разбунтували народа против апостолите и искали да ги погубят**. Братята веднага изпратили през нощта Павел и Сила в Берия, **но и тук дошлите от Солун евреи подбудили**

народа срещу проповедниците на Божието Слово. Затова Павел си отишъл от приморските страни, а Сила и Тимотей останали там."

12.08 по светския - †30 юли по църковния календар - Свв. апостоли от седемдесетте Сила, Силуан, Крискент, Епенет и Андроник (I)

„**О**коло 44 или 45 година след Рождество Христово голямо бедствие сполетяло иерусалимските християни. **При вида на увеличаващите се християни в Иерусалим, злобата на иудеите - враговете на Христовата вяра - достигнала до краен предел. Изгаряни от ненавистта си към християните, иудеите нападнали домовете им, разграбили безпощадно цялото им имущество и християните били подложени на голям глад**. Като чули за бедственото положение на братята в Христа, антиохийските християни се притекли на помощ, събрали помежду си средства и поръчали лично на Варнава и Павел, които по това време били в Антиохия, да ги доставят на християните в Иерусалим. Варнава и Павел пристигнали в Иерусалим и след като изпълнили поръчението на антиохийските християни, се върнали в Антиохия и този път взели със себе си Марко. Оттогава Марко станал сътрудник на Варнава и Павел и понесъл върху себе си великия подвиг на апостолските трудове по благовестието на Христовата вяра сред иудеите и езичниците.“

08.05 по еретическия, †25 април по православния календар - свети евангелист Марк

Избиване на светите четиринадесет хиляди младенци във Витлеем. Фрагмент от миниатюра в минологията на Василий II. Константинопол. 985 г.

„Младенците били избивани по различен начин: едни убивали с меч, други разбивали в камъни и стени, трети хвърляли на земята и тъпчели с нозе, душели с ръце, разкъсвали и раздирали на части, пробождали, разсичали на половина. Майките горчиво ридаели; силният им вопъл стигал до небесата; те скубели косите си, разкъсвали дрехите си и раздирали плътта си, тъй че се изпълнили думите на пророк Иеремия: “глас бе чут в Рама, плач и ридание, и писък голям; Рахил плачеше за децата си, и не искаше да се утеши, защото ги няма”. Рама бил град, разположен на хълм в пределите на Вениаминовото коляно. А някои наричали Витлеем Рахил, защото там била погребана Рахил, съпруга на патриарх Иаков и майка на Вениамин. От нейната гробница и Витлеем получил името Рахил. И така, когато избивали младенците в Рахил, тоест във Витлеем, в град Рама, който отстоял не много далеч от Витлеем, се чували плачът, риданието и силният писък на майките, плачещи за убитите си чеда...

Скоро след избиването на светите младенци, броят на които бил четиринадесет хиляди, Божие наказание постигнало и самия убиец - цар Ирод. Жесток бил краят на живота му, както повествува за това свети Теофилакт: обхванат от треска, болки във вътрешностите, оток на нозете, запушване на ноздрите, треперене на цялото тяло и разпадане на всички членове, лукавият цар, изяждан от червеи, изпуснал духа си в страшни мъчения. Повествува се също, че не му било достатъчно да

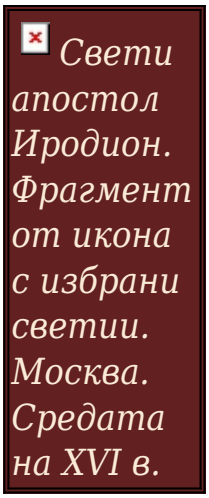
избие витлеемските младенци, но при самата си кончина предал на смърт мнозина от най-знатните и най-славните граждани на Иерусалим: така той умъртвил иудейският първосвещеник Хиркан, а също **всички тези първосвещеници и народни книжници, които по-рано попитал: “Къде трябва да се роди Христос?” - и които му отговорили: “Във Витлеем иудейски”**.

Впоследствие той умъртвил всички с меч. И това било за тях праведен съд Божий, така че всички те заедно с Ирод умрели в жестоки мъчения, както възвестил за това ангелът на Иосиф в Египет:

- Измряха ония, които търсеха душата на Младенеца.

Очевидно търсел е не само Ирод, но и всичките му съветници, първосвещениците и книжниците. Затова и умрял не само Ирод, но и всички, които заедно с него търсели душата на Младенеца. Той бил умъртвен от Самия Бог, а те били избити от Ирод, на когото съчувствали, от него и приели жестока кончина. А че всички те са търсели Христа, за да Го убият и са били единодушни с Ирод, се вижда ето откъде: когато починал праведният старец Симеон Богоприимец, който свидетелствал за Христа в храма и пред целия народ, тогава, заради това, те не го сподобили с достойно погребение, което би приличало на толкова свят мъж, премъдър учител, прозорлив пророк и уважаван от всички старец. Те предали на смърт и свети пророк Захария за това, че той поставил Пречистата Дева, влязла с Младенеца в храма за очистване, на мястото за девици, където омъжени жени не трябвало да стоят.“

11.01 по еретическия, † 29 декември по църковния календар - Свети четиринадесет хиляди младенци, избити от Ирод във Витлеем



Свети апостол Иродион. Фрагмент от икона с избрани светии. Москва. Средата на XVI в.

„Тъй като свети Иродион обърнал към Христа мнозина от езичниците, **юдеите от завист към този Божий служител се наговорили с идолослужителите елини, хванали светеца със сила и го предали на най-различни мъчения**. При това едни немилосърдно биели светеца, други хвърляли по него камъни, трети го удряли с пръчки по главата. Един от мъчителите ударил светия с нож толкова силно, че той паднал като мъртъв; като помислили, че е умрял, мъчителите го оставили. Но светият апостол по Божията благодат останал жив и след това не малко се потрудил в Рим, проповядвайки словото Божие заедно със светия първовърховен апостол Петър...

В Кесария свети Агав предсказал на апостол Павел страданията, които ще го постигнат в Иерусалим, както разказва книга “Деяния на светите Апостоли”: “взе пояса Павлов, върза си ръцете и нозете и рече: **това казва Дух Светий: така ще свържат иудеите в Иерусалим оня мъж, чийто е този пояс, и ще го предадат в ръце езически**.

Свети апостол Агав проповядвал за Христа в различни страни и мнозина от езичниците обърнал към Христовата вяра.

Свети апостол Руф, когото апостол Павел приветства в посланието към Римляните с тези думи: “Поздравете избрания

в Господа Руфа”, бил епископ на град Тива, в Гърция.

Свети апостол Асинкрит, споменаван в същото това послание на апостол Павел към Римляните, бил епископ в Гиркания - област в Мала Азия.

Светите апостоли Флегонт и Ермий, споменавани в същото послание, били епископи: първият в тракийския град Маратон, а вторият в Далмация.

Всички тези апостоли от седемдесетте се подвизавали много, благовестейки Христовото Евангелие по цялата земя, като привели към Христа мнозина езичници. **По различно време почти всички те били подложени и на различни мъки от страна както на иудеите, така и на елините, и като приели мъченически венец, със слава отишли при Господа**.“

21.04 по еретическия, †8 април по църковния календар - Св. Апп. от 70-те: Иродион, Агаф, Руф, Асинкрит, Флегонт и Ермий. Св. Целестин, папа Римски

„**А**постол Андрей ръкоположил в сан епископ Ампилий и Урбан, Ампилий - в Диоспол, Урбан - в Македония. Те ревностно проповядвали Христовото учение и разрушили много идолски капища; **с това те настроили против себе си елините и иудеите. Тези врагове на Христовата вяра предали на мъчения светите мъченици, които се удостоили да получат неувяхващи венци**.“

13.11 по еретическия, † 31 октомври по църковния календар - Свв. апостоли Стахий, Ампилий, Урбан, Наркис, Апелий и Аристовул от 70-те апостоли

„**Затова иудеите я наклеветили пред императора**, който заповядал да я заведат при него и след като тя не обърнала внимание нито на убеждаванията, нито на заплахите, и не пожелала да се отрече от Христа, **заповядал първо да надянат на главата ѝ нажежен шлем, а след това да я хвърлят в меден котел**."

08.08 по светския - †26 юли по църковния календар - Св. преподобномъченица Параскева Римлянка (138-161)

„**Докато поучавал за Христа в град Саламин, дошли иудеи от Сирия и започнали да му се противят и да разбунват народа, твърдейки, че проповядваното от Варнава е противно на Бога и Моисеевия закон. Те хулели апостола и замислили да го умъртвят, като подучат против него мнозина**. А апостолът, предусещайки мъченическата си кончина, свикал всички верни от тоя град и като ги поучил във вярата и добрите дела и ги убедил да бъдат мъжествени в изповеданието на Христовото име, отслужил божествена литургия и причастил всички с Христовите тайни. След това казал на спътника си Марко:

- **В тоя ден ще завърша живота си, като приема смъртта от ръцете на неверни иудеи, както ми рече Господ**. Ти вземи тялото ми, което ще намериш извън града на запад, погреби го и иди при приятеля ми апостол Павел да му известиш всичко, което знаеш за мене.

Свети Варнава носел със себе си евангелието от Матея, което преписал със собствената си ръка. Той завещал на Марко да го погребе заедно с това евангелие. После, като дал последно целуване на сродника си, се упътил към еврейското сборище. **Когато започнал да говори за пророческите**

книги за Христа, иудеите, дошли от Сирия, въстанали против него, побунили и други евреи и като го хванали, извели го на запад от града и го убили с камъни. После запалили огън и хвърлили в него тялото на светия апостол. Но когато Марко тайно от всички по-късно отишъл на мястото с други братя, намерил тялото на светия апостол невредимо, непострадало от огъня. Той го взел и погребал в една пещера на около пет стадия извън града, и съгласно завещанието на апостола, положил на гърдите му Евангелието. После тръгнал да търси апостол Павла и като го намерил в Ефес, му разказал за кончината на свети апостол Варнава. Павел оплакал кончината му, а Марко оставил при себе си.

След смъртта на свети Варнава в град Саламин евреите повдигнали голямо гонение против верните, затова всички побягнали от града и се криели където можели. Оттогава забравили мястото, където били положени честните мощи на апостол Варнава. След много години, когато Христовата вяра се разпространила по всички краища на земята, когато гръко-римското царство било управлявано от християнски царе и остров Кипър просиял с благочестие и правоверие, на Господа било благоугодно да прослави мястото, където почивали мощите на апостол Варнава. Там започнали да стават много чудеса.“

24.06 по еретическия, † 11 юни по православния календар - Св. апостол Варнава от седемдесетте апостоли

„**С**вети апостол Иаков прекосил Испания и други страни, за да проповядва словото Божие. След това отново се върнал в Иерусалим, където за иудеите бил страшен като гръм, защото мъжествено и дръзновено проповядвал Иисуса Христа и

казвал, че Той е истинският Месия и Спасител на света.

Иаков побеждавал в споровете фарисеите и книжниците, изобличавал ги и ги укорявал заради коравосърдечността и неверието им. А те, като не можели да му противостоят, наели с пари един влъхва, на име Хермоген, да влезе в спор с Иаков и да го посрами... Хермоген, изпълнен със силна ярост и гняв, заклел бесовете, които му служели, да доведат при него вързани Иаков и Филит. Но когато бесовете наближили жилището, в което обитавали свети Иаков и Филит, ангел Господен, по Божие разпореждане, хванал тези бесове, вързал ги с невидими вериги и започнал да ги мъчи...

Иудеите, като гледали какво става, изпаднали в голяма ярост и уговорили цар Ирод да повдигне гонение срещу Христовата Църква и да умъртви Иаков. "В това време цар Ирод тури ръка на някои от църквата, за да им стори зло, и уби с меч Иакова, брата Иоанов. А като видя, че това се понрави на иудеите, хвана и Петра" и го хвърли в тъмница... един човек, на име Иосия, от онези, които били донесли на Ирод за апостола, като видял мъжеството и дръзновението на свети Иаков,.. повярвал в Христа и станал Христов изповедник. **Веднага и той, заедно със свети апостол Иаков, бил осъден на смърт.**"

13.05 по еретическия, †30 април по църковния календар - Св. апостол Яков Зеведеев



„Причината за изселването на евреите от Рим била следната: когато в Рим започнало Христовото благовестие и дошъл първовърховният апостол Петър, мнозина от живеещите в Рим иудеи приели светата вяра в Христа, но много били и неповярвалите. Поради това между иудеите започнал голям спор: едни признавали Христа за истинския Месия, други Го отхвърляли и хулили. **Неповярвалите иудеи, както в Иерусалим и другаде, така и в Рим, злобно нападали вярващите. Те не можели да понасят даже името на Иисуса Христа, настройвали елините против вярващите в Него и навсякъде повдигали гонения срещу тях.** Елините, които се били обърнали към Христа, защитавали вярващите евреи от невярващите.“

27.07 по еретическия, †14 юли по православния календар - Св. апостол Акила от 70-те

„Докато светителствал в Берия, Карп обърнал към Христа много елини езичници.

Изобличавайки иудеите, той им говорел, че разпнатият от тях Христос е истинският Бог и Творецът на всичко съществуващо. По-късно той бил жестоко убит от иудеите и така предал душата си в ръцете на Господа. Неговите честни мощи били положени от верни и богобоязливи хора в града, в който той светителствал и чрез тях мнозина болни се изцерили, за слава на Христа, нашия

Бог. Амин.“

08.06 по еретическия, †26 май по църковния календар - Св. апостол Карп и св. апостол Алфей, от седемдесетте апостоли

„**След убиването на свети архидякон Стефан с камъни от иудеите неговото честно тяло лежало без погребение едно денонощие и един ден: то било хвърлено, за да бъде изядено от кучетата, зверовете и птиците; но нищо не се докоснало до него, защото Господ го пазел**. На втората нощ прочутият иерусалимски законоучител Гамалиил, споменат в книгата “Деяния апостолски”, който започнал да клони към Христовата вяра и станал таен приятел на светите апостоли, изпратил благоговейни мъже да вземат незабелязано тялото на първомъченика; отнесъл го в своето село, наречено Кафаргамала, по името на своя собственик, тоест “селото на Гамалиил”; то се намирало на двадесет поприща от Иерусалим. Тук Гамалиил извършил честно погребение на тялото на свети Стефан, полагайки го в пещера в своя нов гроб...

по Божие откровение били намерени честните мощи на светия първомъченик Стефан и на погребаните с него богоугодни мъже: Никодим, Гамалиил и Авив.

Те били намерени от презвитера на споменатото село Лукиан, който имал следното видение. Една нощ, в четвъртък срещу петък, в третия час на Лукиан в сънно видение се явил един светолепен старец, висок на ръст,.. Като побутнал презвитера с него, той три пъти го извикал по име:

- Лукиане! Лукиане! Лукиане!..

Презвитер Лукиан, изпълнен с ужас, попитал явилия му се мъж:

- Кой си ти, господине?..

- Аз - отговорил явилият се - съм Гамалиил, възпитател и учител на апостол Павел, а **с мене почива господин Стефан архидякон, убит с камъни от иудеите и иерусалимските първосвещеници за Христовата вяра: аз взех през нощта тялото му, хвърлено на кучетата, зверовете и птиците, донесох го в това село и го положих в моята пещера в приготвения за мене гроб, желаейки да споделя с него еднаква участ във възкресението и Господнята благодат. А в другия гроб, в същата пещера, е погребан господин Никодим, научен на светата вяра от Самия Христа Господа и (след възнесението Господне) приел свето кръщение от апостолите; иудеите, узнавайки за вярата му в Христа и кръщението, се изпълниха с гняв и искаха да го убият, както и Стефан; но не го направиха от уважение към мен, тъй като Никодим е мой родственик; иудеите му отнеха началството и присъединиха именията му към църковните; след това, като го проклеха, го изгониха от града с безчестие и хули**; тогава го взех в моето село и го хранех до смъртта му; когато той умря, го погребах близо до мощите на първомъченик Стефан. Там, в третия гроб, изкопан в пещерната стена, погребах любимия си син Авив, починал на двадесетгодишна възраст, който заедно с мене прие свето кръщение от Христовите апостоли; умирайки, аз завещах да положат и моето тяло с тях...“

15.08 по еретическия, †02 август по православния календар - Пренасяне мощите на св. първомъченик и архидякон Стефан



"Св. Матрона, като момиче-сираче, била слугиня в Солун, в къщата на един евреин. **Жената на тоя евреин постоянно хулела Матрона заради нейната вяра в Христа и я принуждавала да се отрече от Христа и да отиде в синагогата**. Но кротката Матрона вярно служела на своята господарка, без да й възразява на хулите и тайно се молела на Христа Бога.

Един ден еврейката узнала, че Матрона скришом от нея отишла в църква и ядосана я запитала защо не е отишла в синагогата. Матрона кротко й отговорила:

"Защото живият Бог е в християнската Църква, а от еврейската синагога Той е отстъпил."

Побесняла от тоя смел отговор, еврейката жестоко я била и затворила в една мрачна стая, като при това я и вързала. На другия ден тя намерила девойката развързана чрез Божията сила. Матрона на колене се молела Богу. Господарката повторила няколко дни това наказание, докато най-после чрез

глад и побой тя уморила девойката. Тогава еврейката взела тялото на светата мъченица и от горния етаж на къщата си го хвърлила на улицата... злата еврейка скоро получила заслуженото: от същото място на къщата, откъдето хвърлила тялото на св. Матрона, тя паднала на камъните на улицата и се убила."

09.04 по светския - †27 март по църковния календар - Света мъченица Матрона Солунска

„**Местните иудеи, виждайки, че Лукилиан е преминал от идолопоклонство към християнската вяра, и че много, по неговия пример и неговото учение, оставят идолослужението, присъединяват се към християните и приемат свето кръщение, се изпълнили с гняв и ненавист. Те го оклеветили от завист и го предали на съда на нечестивите**; и Христовият раб бил изправен на разпит пред управителя на Никомидия Силван. Управителят упорито принуждавал стареца да се отрече от Христа и да се върне към идолослужението, но той отказвал да му се подчини. Тогава управителят се изпълнил с ярост и заповядал да предадат Лукилиан на различни мъки: счупили челюстите му, безпощадно го били с пръчки, закачили го надолу с главата и след това, след дълги и люти мъчения, го хвърлили в тъмница... неправедният съдия осъдил светите мъченици на смърт и ги изпратил в град Византия, за да бъдат умъртвени там. Когато достигнали Византия, четиримата свети юноши, Клавдий, Ипатий, Павел и Дионисий били посечени с меч, а свети Лукилиан разпънат на кръст, прикован към него с гвоздеи по цялото тяло, и така предал духа си на Бога. **Той бил разпънат на кръст от иудеите, както се вижда от трета песен на посветения на него канон, където за това се говори по следния начин: “Иуда в древност предаде**

Избавителя Христа на богоубийците: ти сега бе предаден на беззаконните иудеи”.“

16.06 по еретическия, † 03 юни по православния календар - Св. мъченик Лукилиан и с него четири момци: Клавдий, Ипатий, Павел и Дионисий, света девица Павла



"Виждайки запустяването на своите капища, дяволът влязъл в сърцата на живеещите тогава в Херсон иудеи и те научили елините да въстанат срещу християните, и най-вече срещу техния вожд, и да го убият.

- Ако учителят на християните бъде убит, то и християнството лесно ще се погуби - казвали те.

Събрало се безчислено множество въоръжени нечестиви; и с шум и викове внезапно нападнали Божия архиерей, извлекли го от къщата, вързали нозете му, и като го обкръжили, го влачили по градските улици, били го с тояги и камъни и го тъпчели с крака. Довлекли го да мястото, където от християните бил поставен стълп, увенчан с кръст; тук Христовият светител предал на Бога своята свята душа и загинал страдалчески... Тялото на свети Василий било извлечено извън градските порти и хвърлено на кучетата и птиците. Много дни то лежало, без да бъде погребано, но запазвано от Бога, оставало невредимо; нощем над това

страдалческо тяло се явявала пресветла звезда, и един вълк, стоейки около него, го пазел от кучетата, а денем над тялото летял орел и не допускал да се приближават хищните птици, докато християните не го взели тайно през нощта и не го погребали с чест.

След убийството на светия епископ Василий, един от учениците му се отправил по море към Хелеспонтските страни и там намерил трима епископи: Евгений, Елпидий и Агатодор... Като се посъветвали помежду си, епископите седнали в кораба и доплували до Херсонския град, желаейки да подражават на свети Василий. Те проповядвали Христа Бога в Херсон и числото на верните с всеки изминат ден се увеличавало. **Но както срещу свети Василий, така и срещу тях дяволът въоръжил иудеите и елините; те се събрали и хванали светите епископи, вързали ги, влачили ги по улиците, били ги с дърва и камъни, докато светите мъченици не предали честните си души в ръцете на своя Господ.** Телата им били извлечени от града през същите врата, през които обикновено изнасяли мъртвите да ги погребват, и били хвърлени навън да бъдат разкъсани от кучетата и птиците; но християните ги взели тайно и ги погребали с чест."

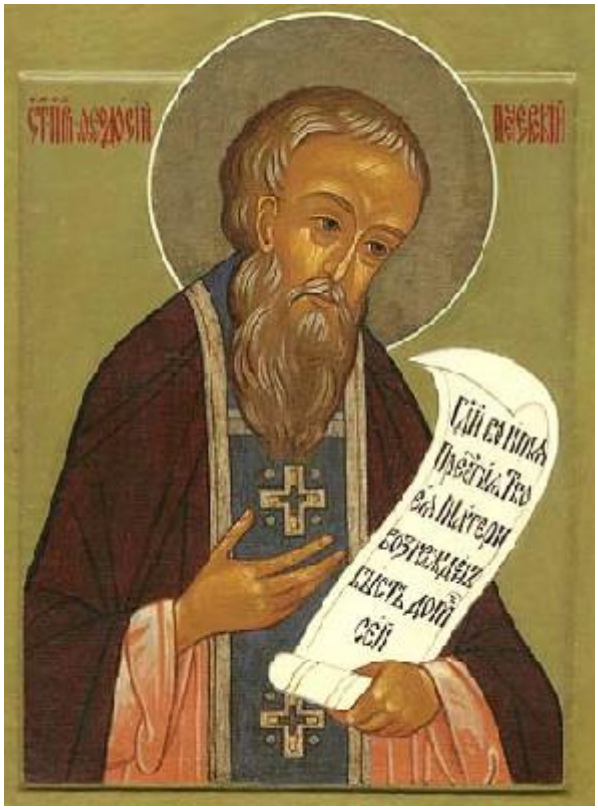
20.03 по еретическия, †07 март по православния календар - Св. седем свещеномъченици Херсонски - епископи Василий, Ефрем, Капитон, Евгений, Евтерий, Елпидий и Агатодор

„**М**агьосниците, които произлизали от най-древните влъхви, били защитници и пазители на нечестивото персийско лъжеверие. **Заедно с тях срещу християните се вдигнали и иудеите, вечните врагове на християнството. Като се наговорили с влъхвите, подучили персийския цар Сапор**

да повдигне гонение срещу християните. А още преди това били оклеветили пред него свети Симеон, епископа на града Селевкия-Ктезифон, като казали, че този християнски епископ е враг на персийското царство и дружи с гръцкия цар, на когото донася за всичко, което става в Персия.“

30.04 по еретическия, †17 април по църковния календар - Св. преподобни Симеон Персидски

"Той имал обичай често пъти да става нощем, тайно ходел при евреите и мъжествено спорел с тях за Христа, като ги укорявал и обвинявал, и ги наричал отстъпници от Божия закон и богоубийци. Той много искал да бъде убит за изповядването на Христовата вяра, и особено, като истински подражател на Христа – от ръцете на тези, които убили Христа."



16.05 по еретическия, †03 май по църковния календар - Св. преподобни Теодосий, игумен Печерски

"Докато свети Мина заемал патриаршеския престол, в Константинопол станало такова чудо.

Едно еврейско момче влязло заедно с християнските деца в храма по време на причастяването с пречистите

тайни на Тялото и Кръвта Христови. То пристъпило към Тайните заедно с другите деца и приело причастието. Когато си отишло вкъщи, баща му го попитал къде е било и защо закъсняло. Детето разказало цялата истина - че било в християнския храм и приело християнското причастие. **Като чул това, бащата много се разгневил, хванал детето и го хвърлил в горящата пещ, в която изработвал стъкло (той бил стъклар), но на жена си не казал нищо.**

Междувременно майката със сълзи търсела навред сина си и го викала по име. **На третия ден тя се приближила към горещата пещ и детето откликнало на нейния зов. Тогава тя с много мъки го извадила оттам и попитала:**

- Как си оцелял в огъня и си още жив?

Момчето разказало следното:

- При мен често идваше една пресветла Жена, охлаждаше огъня и ми даваше вода. Тя ми носеше и храна, когато бях гладен.

Скоро вестта за това чудо обиколила града. За него научили и цар Юстиниан и светият патриарх Мина. Момчето било кръстено заедно с майка си, а баща му, който се ожесточил и не пожелал да се кръсти, царят предал на съд като детеубиец и заповядал да бъде наказан със смъртно наказание."

07.09 по еретическия, † 25 август по православния календар - Св. патриарх Мина Константинополски



„...**М**ъчителят заповядал да доведат див и свиреп кон, да го гонят по градските улици и да влачат Христовия страдалец, докато конят има сили да бяга... **Когато конникът, влачещ светеца, стигнал до иудейските жилища и препускал по улиците им, тълпи иудеи се поругавали над влачения мъченик; те с викове хвърляли по него кой каквото имал в ръцете си, смеейки се безчинно и нелепо. Накрая един от иудеите изтичал в дома си, взел меч, настигнал влачения светец и отсякъл честната му глава**. Така завършил своя страдалчески подвиг доблестният воин на Иисуса Христа, предавайки святата си душа в ръцете на своя Господ. Войникът отвързал честното му тяло от конската опашка и го захвърлил на същото място, и то лежало с отсечена глава без погребение и грижа, като и никой от християните не се решавал да се докосне до него, боейки се от яростта на нечестивите.

Когато настъпила нощта, можело да се види дивно чудо: над тялото на мъченика горели множество кандила и трима

светоносни мъже пеели неизказани свещени песнопения и кадели, а над честните мощи стоял огнен стълп: това чудо видели мнозина. **Един иудеин, чийто дом бил близо до мястото, на което лежало многострадалното тяло, мислел, че християнските свещеници са дошли да го вземат и да го погребат по обичая; той взел лък и стрела и се приближил, за да улучи един от тези свещеници, сложил стрелата и с всички сили опънал лъка. Но когато искал да пусне стрелата, тя заедно с тетивата залепнала за пръстите на дясната му ръка, а лъкът за лявата, и той не могъл нито да пусне стрелата, нито да освободи ръцете си от лъка и стрелите; и така евреинът страдал цяла нощ.** На разсъмване чудните мъже станали невидими, скрил се и огненият стълп, и кандилата; и **хора от всички възрасти, събирайки се на това място, видели окаяния стрелец, стоящ в същото положение - опънал лъка със стрелата, свързан от невидимата Божия сила, като с железни окови. Против волята си този иудеин бил принуден да разкаже подробно както за всичко видяно над тялото на мъченика, така и за възмездието, получено от него от Бога, и за дръзкия си опит да извърши зло. След достатъчно разгласяване на това чудо ръцете му се раздвижили и той се освободил от наказанието.** Като узнал за това, управителят много се уплашил и заповядал на християните да погребат тялото на мъченика: те го взели и с чест го погребали близо до своята църква.“

15.06 по еретическия, †02 юни по православния календар - Св. великомъченик Иоан Нови

„… **Н**ародът го нападал и искал да го убие заради проповядването на Словото Божие и заради свидетелството за Иисуса Христа. За това споменава свети Лука в “Деяния на

светите Апостоли”, казвайки: “**невярващите иудеи възбудиха и озлобиха сърцата на езичниците против братята**”. “**А народът в града се раздели: едни бяха с иудеите, а други - с апостолите**. **Когато езичниците и иудеите със своите началници, възбудени, се готвеха да ги охулят и с камъни убият, те, като узнаха, прибягнаха в ликаонските градове Листра и Дервия**” и оттам - в Антиохия. Отначало те прекарали няколко дни недалеч от град Икония, в една пещера край пътя за Дафна като желаели да узнаят, какво ще стане с Текла; там те пребивавали в пост и усърдно се молели за нея, да я укрепи Господ и да прояви милостта Си върху нея, както това наистина и станало.“

07.10 по еретическия, †24 септември по православния календар - Св. първомъченица и равноапостолна Текла

Св. мъченик Арета. Фреска монастыря Хосиос Лукас. Гръция. XI в.

"**К**огато в гръцката земя царувал Юстин, а в Етиопия - Елезвой, царе правоверни и благочестиви, в **Омиритската земя на престола се възкачил един беззаконен цар на име Дунаан, юдеин по произход и вяра, хулител на Христовото име и голям гонител на християните. Всичките му съветници, слуги и воини били евреи или езичници, които се покланяли на слънцето, луната и на идоли**. Той се стараел да изгони всички християни от своята област и да изкорени от Омиритската страна самата памет за великото Христово име. **Като преследвал ревностно Божията Църква, той мъчел и убивал верните, които не се покорявали на заповедите му и не желаели да живеят според иудейския закон.**

Като чул, че Дунаан повдигнал в страната си гонение срещу християните, царят на Етиопия Елезвой силно се огорчил и, като събрал войска, тръгнал на война срещу него. След много битки Елезвой го победил и, като го задължил да плаща данък, се върнал в своята земя. След известно време Дунаан отново възстанал против Елезвой, нарушил договора с него и, като събрал войска, унищожил всички отряди, оставени от Елезвой за охрана на градовете. И още по-силно се въоръжил против християните. Той заповядал да обявят повсеместно на християните или да приемат иудейската вяра, или да бъдат избивани без милост. В царството му вече не бил останал никой, който би дръзнал да изповяда Христа и само в един обширен и многолюден град - Награн се прославяло името Христово... в Награн процъфтявало благочестието, възраствало християнското учение, увеличил се броят на монашествуващите, устроили се манастири, във всички съсловия се съхранявало целомъдрието, а верните преуспявали и се усъвършенствали в добродетелите. **Те не разрешавали да живее между тях нито един иноверец: нито елин, нито иудеин, нито еретик**. А самите те, като деца на една майка - Съборната Апостолска Църква - пребъдвали във всяко благочестие и чистота.

Като завидял на това велико благочестие на града, дяволът въоръжил против него иудействащия Дунаан. Когато чул, че жителите на Награн не се подчиняват на заповедта му и не искат да живеят според иудейския закон, Дунаан тръгнал срещу тях с всичките си войски, като замислил да изтреби християнството от своята област..

Дунаан така злословил с богохулния си език Христа и християните:

- Колко християни съм погубил! Колко техни свещеници и монаси съм убил с меч. Колко от тях съм

изгорил с огън! И нито едного не избави Христос от ръцете ми. Пък и Самият Той не е могъл да се спаси от ръцете на разпъващите Го. И ето, аз дойдох при вас, жителите на Награн, за да ви отлъча от Христа или окончателно да ви изтребя.

Гражданите му отговаряли:

- Царю! Ти твърде дръзко говориш за Всесилния Бог. Ти се уподоби на Рапсак, военачалника на Сенахирим, който с гордост говореше на Езекия: “Да не те превъзнесе Господ, твоят Бог, на Когото ти се надяваш!” Но тази хула не останала без наказание. Ти знаеш колко хиляди войска погинала заради тази хула? Гледай да не се случи това и с тебе, хулителя на нашия Господ Иисус Христос, Сина Божий, Всесилният и Всемогъщият, Страшният и Който отнема мъжеството на князете! Господ и тебе може да съкруши и да обърне в нищожество твоята високомерна и богохулна гордост. Ти се хвалиш, че или ще ни отвърнеш от Христа, или ще ни изтребиш. Истината е, че по-скоро ще ни изтребиш, отколкото да ни отвърнеш от Христа, нашия Спасител, за Когото ние всички сме готови да умрем...

Опитите му да превземе града били безуспешни. Гражданите мъжествено се защитавали от стените и побеждавали нечестивците...

Като се отчаял в надеждите си, беззаконният цар замислил тънка хитрост и изпратил в града пратеници...

Царят отново настойчиво се заклел, че не ще им причини никаква вреда. Като му повярвали, те отворили вратите на града и се поклонили на нечестивия, като му поднесли дарове. Царят влязъл с цялата си войска в града като вълк в овча кожа сред стадо, завладял стените и градските врати и поставил свои отряди. Като видял красотата на града и множеството

хора в него, той се отнасял с тях ласкаво, понеже до време скривал злобата в сърцето си. Като си починал, той отново застанал начело на войската си и като желаел да започне безбожното дело, което бил замислил, заповядал да се явят при него почтените мъже и градските воеводи...

Те още не знаели хитростта му. Той пък не можел да скрие злобата си и веднага я открил, като нарекъл клетвата, дадена на гражданите, детска забава и заповядал да оковат всички граждани, заедно със свети Арета, в окови и да ги затворят под стража...

След това запалил голям огън, събрал множество свещеници, клирици, монаси, монахини и девици, посветени на Бога, на брой четиристотин двадесет и седем, и ги хвърлил в огъня. Като ги изгарял, той говорел:

- Те са виновници за гибелта на другите, понеже съветваха да се почита Разпнатия като Бог.

Освен това той наредил на глашатаите да ходят по града и разгласят на всички да се отвърнат от Христа и да живеят по иудейския закон, подобно на царя.

Като повикал след това първите граждани на града, които държал в тъмница,.. започнал с ласкави думи да предразполага към себе си сърцата им, като им обещавал дарове и почести... Но те, като повдигнали очите си към небето, викали като че с едни уста:

- Не се отричаме от Тебе, Едничък Слове Божий, Иисусе Христе - не се съблазняваме за пресветото Ти рождение от Пречистата Дева и не се надсмиваме над честния Ти кръст.

Като видял непоколебимостта на светите мъже във вярата, царят отложил за известно време мъчението им и се устремил

против народа, избивайки безпощадно мнозина. Заповядал да доведат жените и децата на окованите с Арета. С тези честни жени дошло и голямо множество други жени, вдовици, девици и монахини. Всички тях царят съблазнявал отначало с ласки, а след това заплашил с мъки, като ги убеждавал да се отрекат от Христа. Те обаче не само не се съгласявали на това, но отвръщали с досадни за царя думи. Особено изобличавали царя монашествуващите девици, като го укорявали в безбожие. **Като не понесъл упорството им, царят заповядал на воините си да ги посекат с меч. Те тръгнали към смъртта като на тържество. При това между тях възникнало пререкание: монашествуващите девици, като желаели да умрат първи**, говорели на останалите жени:

- Знаете, че в Христовата Църква сме поставени по-високо от другите. Спомнете си, че навсякъде сме заемали първото място: първи влизахме в храма господен, първи пристъпвахме към Пречистите Тайни, на първо място стояхме и сядахме в храма. Затова нам подобава и тук първи да приемем честта на мъченичеството. Ние първи желаем да умрем и да отидем по-рано от вас и мъжете ви при нашия Жених, Иисус Христос.

Останалите жени се пререждали една друга, като скланяли глави пред меча. **Точно така правели и малките деца, като се трупали пред майките си, бързайки да умрат, и всяко дете казвало с висок глас:**

- На мене отсечете главата, мене умъртвете!

Усърдието им да умрат за Христа било така голямо, че изумило нечестивия иудеин Дунаан и всичките му велможи...

На другия ден, като седнал на високо място, царят повикал Арета със сподвижниците му, на брой около триста и

четиридесет мъже. Когато те застанали пред царя, той се обърнал към Арета, като към най-старши, и казал:

- Ти, мерзки човече, възстана против нашата власт, възбуди целия град против нас и заповяда да се съпротивлява срещу нас. Ти застави гражданите да се подчиняват на думите ти като на закон, а нашите закон и заповеди отхвърляш. Ти научи народа да почита Разпнатия като Бог и да счита за помощник Тогова, Който Сам на Себе Си не помогна, като Го разпъваха...

През това време старецът стоял в размисъл... След това въздъхнал от глъбините на сърцето си и казал:

- Не ти, царю, си виновен за всичко това, което стана, а нашите граждани, които не послушаха съвета ми. Аз ги съветвах да не отварят градските врати на тебе - човек хитър и лукав, но мъжествено да се борят с тебе. Но те не приеха думите ми. Аз исках да изляза с малък отряд срещу всичките ти войски, както някога Гедеон против мадиамците, понеже се надявах на моя Христос, Когото ти сега хулиш. Той би ми помогнал да надвия, победя и унищожа теб, безбожния клетвопрестъпник...

Като видял тяхната непреклонност, царят осъдил всички на смърт. Отвели светиите при един поток, наричан Одиас, за да ги погубят чрез посичане... Още по време на молитвата воините започнали да убиват светиите. Най-напред отсекли главата на светия и велик Арета, като предводител на християните, а подир това и на всички останали свети мъченици. По такъв начин всички те триста и четиридесет мъченици приели блажена кончина.

На това място се намирала и една вярваща жена, гражданка на този град. С нея бил и синът, малко детенце на не повече от пет години... **След това се изпълнила с ревност и**

проклела царя, като високо възгласяла:

- Да бъде на този иудеин същото, което и на фараона.

Когато запалили големия огън и мъчителите започнали да връзват блажената жена, за да я хвърлят в него, малолетният син заплакал…

Царят вдигнал на коленете си красивото и речовито момченце… **б**еседвал с него като с обикновено дете, предполагайки детски разум в него. Но детето превъзхождало възрастта си по разум и му отговорило сериозно**:**

- Няма да остана с вас, а искам да отида при мама. **Аз мислех, че ти си християнин и дойдох да те моля за майка си. А ти си иудеин. Затова не искам да остана при тебе, пък и нищо няма да взема от твоите ръце.** Искам само да ме пуснеш при мама.

Царят се удивил на разума на детето. **А то, като видяло, че майка му е хвърлена в огъня, силно ухапало царя. Почувствал болка, царят го отблъснал от себе си и заповядал на един от стоящите там велможи да го вземе и възпита по иудейския закон в ненавист към християнството.** Велможата взел детето, и, като се чудел на разума му, го повел към шатрата си. По пътя срещнал свой приятел и започнал да му разказва за детето. **Те стоели недалеч от огъня и то, като изтичало, прегърнало майка си и изгоряло заедно с нея. Така майката и синът станали благоуханна жертва всесъжение пред Бога.**

Слава на Бога, Който дал мъдрост на малкото дете, за да се изпълнят над него пророческите думи: “Из устата на младенци и кърмачета Ти си стъкмил похвала, за да засрамиш Твоите врагове, та да направиш да млъкне враг и мъстител.”…

Когато богоненавистният иудеин се връщал у дома си, на небето се явил огън и цяла нощ осветявал въздуха. Вследствие на това Дунаан и всичките му войски изпаднали в голям страх. И огънят започнал да пада на земята като дъжд и причинил много вреда. Това било знамение за Божия гняв и начало на отмъщението за пролятата кръв. Новият фараон обаче не искал да се поправи и да се смири пред крепката Божия десница. Той се разпалил с такава бясна ярост против християните, че замислил да ги изтреби не само в своята страна, но и в другите области и царства. А именно: изпратил пратеници при персийския цар, като го убеждавал да направи като него и да избие всички християни в своята област, ако иска "и към него да бъде милостиво слънцето и бащата на слънцето, еврейският Бог". Персите почитали слънцето като бог. Като желаел да настрои персийския цар против християните, Дунаан нарекъл еврейския Бог "баща на слънцето". Той написал и до сарацинския цар Аламундар, като му обещал много злато, ако той изтреби подвластните нему християни.

Като узнал за всичко това, благочестивият гръцки цар Иустин силно се опечалил. Като скърбял силно в сърцето си за гонението на християните, той изпратил писмо до александрийския архипастир Астерий, в което го молел да подбуди етиопския цар Елезвой на война против нечестивия иудеин като отмъщение за кръвта на християните... Архиепископът Астерий също подбудил Елезвой към война, като сам се молел усърдно на Бога за помощ на християните и разпръскване на враговете им. Той изпратил също и пратеници до всички монаси в Нитрия и скитовете, като молел за техните молитви. Етиопският цар Елезвой узнал за всичко, ставащо в Омиритската страна, не само от цар Иустин и архиепископ Астерий, но дори по-рано от тях, тъй като войските му,

оставени да пазят граничните градове, били избити. Като пламнал от ревност за Бога и страдайки в сърцето си за християните, той поискал незабавно да тръгне на война срещу Дунаан…

Когато настъпила пролетта, Елезвой тръгнал с отрядите си на война. От Долна Етиопия той изпратил част от войската си по суша към Омиритските области, а сам с останалите войски се качил на корабите и се отправил натам по море…

Като спрял на брега до един град на име Дакел, царят слязъл от кораба и отишъл в църквата, която се намирала на брега на морето… Дълго се молел с умиление пред олтара.

Като споменавал в молитвата си чудесата, които Бог сътворил в Египет и в пустинята за неблагодарните евреи, царят говорел така:

- Неблагодарни бяха иудеите към Тебе, своя Благодетел. Не само тези, които Ти изведе от Египет, но и децата им и цялото им племе, даже до сега. Ти знаеш, Господи, какво зло причиниха те на Твоя град Награн, в който хванаха с хитрост Твоите хора. Те извършиха беззаконен съвет против Твоите светии и се стремят да изтребят от лицето на земята останалите християни. Ако всичко това става заради нашите грехове, то молим Твоята благост: не ни предавай в техни ръце, но Сам ни накажи, както Ти е угодно, понеже на Тебе е свойствено както величието, така и милостта! Не ни предавай на враговете ни, за да не кажат: “Къде е техният Христос, на Когото се надяват, и къде е Кръстът, с който те се хвалят?”…

В това време омиритския цар Дунаан, като чул, че Елезвой, етиопският цар, е тръгнал против него по море и суша, събрал голяма войска. Силно въоръжен, той застанал на границите на земите си, очаквайки нашествието…

Между Етиопия и Омиритската страна имало морска плитчина и тясно място с ширина не повече от два стадия. В нея били разпръснати множество големи и остри камъни, едва прикрити от вода. Поради това мястото било твърде трудно за преминаване на кораби. Към това Дунаан прибавил още едно голямо препятствие. Опънал дебела и огромна желязна верига и заградил с нея морската плитчина, така, че не само камъните, но и желязната верига да преградят пътя на Елезвой и да не допуснат корабите му на отсрещната страна.

Но Бог, Чийто разум е неизмерим, погубил премъдростта на хитрия иудеин. Със Своята чудесна сила Той устроил на това непроходимо място удобен за християните път...

Неочаквано в морето се вдигнала голяма буря и вълните се издигнали високо като планини. Като подхващали корабите, те ги пренасяли през опасното място. Само един кораб се спрял на желязната преграда и изглеждал като стоящ на камък, но с Божията сила водата го издигнала високо и го пренесла...

Такова велико чудо сътворила крепката Божия десница. Тя не само пренесла предните кораби върху вълните през неудобното и преградено с камъни и желязна верига място, но и самата желязна преграда разкъсала чрез бурята и морското вълнение, като устроила за останалите кораби удобен проход...

Рано на другата сутрин царят качил приготвените за сражение воини на неголеми морски съдове. Като слезли на сушата, те призовали на помощ Господа и започнали жестока битка с омиритите... Етиопците ги преследвали и ги посичали като стебла. Бог им помагал и нито един от противниците не избягал, но всички паднали от християнски меч, така че не останал никой, който би могъл да уведоми иудействуващия цар за гибелта на войската му. По повод на даруваната им победа християните възнесли благодарствена молитва към Бога...

Елезвой… тръгнал към престолния град на Омиритската страна, наричан Фаром, където бил дворецът на цар Дунаан. Като не намерил стража пред града, Елезвой го превзел без труд. След това той влязъл в царските палати и седнал на престола на Дунаан. Всичките му богатства заграбил, а царицата и целия двор взел в плен. Някои избягали от града, дошли при царя си Дунаан… и му разказали всичко… Като чул това, Дунаан силно се изплашил. Под влияние на страха мъжеството го напуснало и той не знаел какво да прави. **Господ отнел разума му и започнал отмъщението за невинната кръв на християните.** Беззаконният Дунаан започнал да се бои не само от Елезвой, но и от собствените си велможи и сродници. Като не им се доверявал и се опасявал, че ще му изменят и ще го предадат на Елезвой, той оковал всички и себе си със златни вериги и заседнал в своя лагер, като очаквал последното наказание. **Така обезумял окаяният цар, понеже го нападнал страх, както някога нападнал Едомските, Моавитските и Ханаанските властници…**

В това време останалите етиопци, които се намирали на многобройните, останали назад кораби… се въоръжили за битка, се качили на малки морски съдове и се отправили към брега. **Сред тях се явил един воин с железен жезъл в ръка, на върха на който имало кръст. Другият край на жезъла бил остър като копие. С това оръжие воинът пред всички се устремил към брега, сразил първия въоръжен боец и го пронизал заедно с коня. Когато конят и конникът паднали, всички врагове се уплашили и побягнали от брега. Като завладели брега, етиопците в строен ред нападнали омиритите. Станала голяма битка. Господ смутил иудеите и езичниците и те не могли да противостоят на християните. И тогава войската на богомерзкия цар Дунаан паднала като трева, покосена**

от коса.

Когато християните стигнали царската шатра, **намерили там царя, свързан със златни вериги, заедно с князете и сродниците си, седящ в безумно състояние. И всички се удивили на това странно явление**... те изпратили вест за даруваната им от Бога победа над мерзкия цар. Като оставил в града само малка част от войската за охрана, цар Елезвой сам побързал да отиде при своите войници. Като намерил Дунаан със свитата му седящ, свързан със златни вериги, той със собствените си ръце убил него и всички с него. Велико било тържеството на християните и неизречена радостта им според словото: “Ще се зарадва праведникът, кога види отмъщение: ще умие стъпките си в кръвта на нечестивеца.”...

След това изпратил известие до цар Иустин и до архиепископа на Александрия Астерий, като им съобщил, че **Господ възвеличил над него милостта Си, положил враговете под нозете му и отмъстил за християнската кръв. Всички възнесли благодарение към Бога**.

06.11 по еретическия, †24 октомври по православния календар - Св. мъченик Арета и 4299 мъченици с него с него. Блажени Елезвой, цар Етиопски

Свещенномъченици Маркиан, еп. Сикелийски, Филагрий, еп. Кипърски, и Панкратий, еп. Тавроменийски. Миниатюра из Минология императора Василия II (X век)

"Свети епископ Маркиан, ученик на свети апостол Петър, като пристигнал от Антиохия в Сиракуза, град на остров Сицилия, само с молитвата си разрушил идолските капища, довел много хора при Христа и ги направил синове на светлината, и извършил много чудеса. **Бил убит за Христа от иудеите**."

12.11 по еретическия, †30 октомври по православния календар - Св. Маркиан, епископ Сиракузки

"Когато светците дошли на събранието при градоначалника, безчислена тълпа елини, и още повече иудеи, заела всички места във входовете и горниците...

Пионий вдигнал ръка и със светло лице започнал да говори на народа:

- ...аз, слушайки моя Учител, предпочитам да умра, отколкото да престъпя думите Му, и с всички сили се старая да не отстъпвам от Неговите заповеди, на които отдавна сам съм се научил, а след това съм научил и други. **Защо се надсмивате над тях, иудеи?.. Не смятате ли, че греховете ви са равни на греховете на тези, които сега от страх пред човеците престъпват Божията заповед и се покланят на идолите? Но вас кой ви е принуждавал да служите на Ваалфегор или да ядете жертви, принасяни на мъртвите, или да се смеете с дъщерите на другородците, или да принасяте в жертва на бесовете синовете и дъщерите си, или да роптаете срещу Бога, или да злословите Моисей, или да замисляте отново да се върнете в Египет? Вече не говоря за другите ви дела; а вие още казвате, че никой не може да ви прелъсти: нима не сте чели своите книги: Изход, Съдии, Царства и други, в които се изобличавате... Аз минах през всички**

еврейски страни, преминах река Иордан и видях земя, носеща на себе си и до днес знамението на Божия гняв за греховете на хората, живеещи в нея и вършещи убийства и много други злодеяния на пътниците. Видях дим, излизащ от нея, поля и ниви, обгорени от огън, без всякакъв плод, лишени от влага. Видях и Мъртво море, и водата, изгубила свойствата си поради Божия гняв; тя не може нито да напои животните, нито да задържи в себе си човешко тяло и всичко, което хвърлят в нея, веднага изхвърля навън... Ако и това ви изглежда далече от вас, помислете си за топлите води, излизащи от земята: защо се нагряват и биват горещи? Не от огъня ли, приготвен за грешниците вътре в земята? Оттук узнаваме, че ще има съд над света и наказание с огън за грешниците от Бога чрез въплътилото се Негово Слово, нашия Господ Иисус Христос, и затова ние не служим на елинските богове и не искаме да се покланяме на златния идол...

След това в Смирна пристигнал антипатът Квинтилиан и като седнал в съда, повикал на разпит само свети Пионий. След като го разпитал и видял, че той не се покорява, заповядал да го закачат гол и да стържат тялото му с железни куки. Измъчвали светеца и казвали:

- Защо бързаш към смъртта?

А светецът отговарял:

- Бързам не към смъртта, а към вечния живот.

След това мъчение светецът бил осъден на смърт и по римски обичай му прочели следната смъртна присъда:

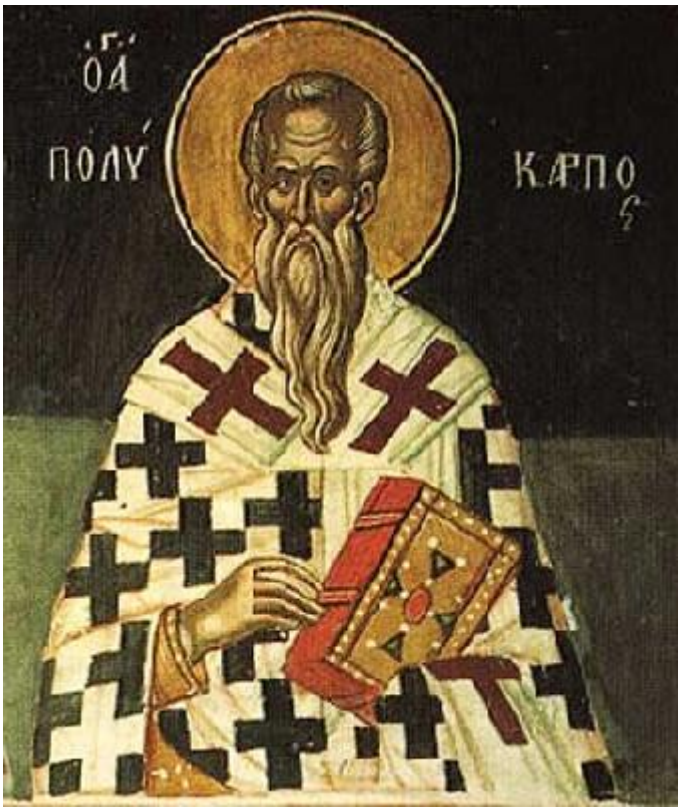
- Пионий, който сам призна себе си за християнин, да бъде разпънат и изгорен жив."

24.03 по еретическия, †11 март по православния календар - Св. свещеномъченик Пионий, презвитер Смирненски и другите с него

„**Т**рябва да споменем и за лявата ръка на светата великомъченица, която не е при нейното нетленно тяло. Тя била оставена в Гърция. След като изминали много години, по времето на Киевския митрополит Петър Могила, тя била донесена в Полша от преселилия се тук грък Мозел. Той произхождал от царския род Кантакузин и бил изкусен учител в лекарската наука. Донесената ръка била положена в издигнатата от него каменна братска църква в чест на Въздвижението на Господния Кръст във Волинския град Луцк. След много години, по времето на православния Луцки епископ Гедеон (от рода на князете Четвертински), който впоследствие станал Киевски митрополит, **евреите ограбили Луцката църква и заедно с останалата църковна утвар откраднали и светата ръка, която била положена в сребърен ковчег. Те хвърлили ръката в разпалена пещ за варене на ракия, където тя цял ден и цяла нощ стояла в огъня, но останала напълно невредима. Като видели това, безбожните похитители извадили от разпалената пещ запазената по чудесен начин света ръка и тайно през нощта се опитали да я раздробят с железни чукове и след като с много труд я раздробили на малки части, отново я хвърлили в запалената пещ. Според дивните Божии пътища това злодеяние на безбожните евреи скоро било разкрито чрез обстойното разследване на кражбата в църквата** и свидетелствата на съседите, които чули през нощта ударите на чуковете. Когато ги подложили на разпит, те не поискали да признаят злодеянието си. Тогава на разследващите дошла благочестивата мисъл да изгребат пепелта от печката и да я

пресеят през сито. Веднага се намерили малки частици от раздробената ръка на великомъченицата. Намерили също и кораловото украшение, което стояло на ръката; то не се превърнало в пепел, а само било побеляло от огъня. След това и самите похитители, отново подложени на разпит, признали своето злодеяние. С разрешението на епископа Гедеон всички части на изпочупената от злодеите ръка на светата великомъченица били положени във великолепен ковчег, изработен специално за това. Това ковчеже тържествено - с кръстно шествие, в което участвал целият клир и множество народ - било внесено в Луцката съборна църква на свети Иоан Богослов. След няколко години, когато, заради гонението на православието, епископ Гедеон се преселил от Луцк в Малорусия, той взел със себе си и ковчежето с раздробената ръка на великомъченица Варвара.“

17.12 по еретическия, †04 декември по православния календар - Света великомъченица Варвара



„Съдията казал:

- Ще пусна срещу теб люти зверове.

- Пускай - отговарял Поликарп, - няма да заменя моето най-добро за най-лошото.

- Ще те предам на изгаряне - казал съдията.

- Ти ме заплашваш с огън, който може да се угаси, но нищо не знаеш за неугасващия огън, където во веки ще горят безбожните и неверните. Не се бави повече, но по-скоро прави това, което си замислил.

Тогава съдията заповядал на глашатая да обяви на народа, че Поликарп изповядва себе си за християнин. **Като чули това, елините и иудеите високо завикали:**

- Той е развратител на цяла Асия, той е баща на християните, той унищожава нашите богове, жив го изгори.

И народът настоял да изгорят светеца...

Като произнесъл “амин”, слугите запалили огъня. Когато дървата се разпалили и пламъкът се издигнал нависоко, станало чудо, което поразило всички: пламъкът, който обкръжавал светеца и се издигал над главата му, не го докосвал и не приближавал до него, а се отдръпвал и се съединявал високо над главата му. Свети Поликарп стоял сред огъня, който не изгарял тялото му. Ние усетихме силно благоухание, което излизаше от огъня, и което без сравнение превъзхождаше всякакви аромати - казват в посланието смирненци. Като гледали това, нечестивите започнали да викат на надзорника да се приближи и през огъня да убие с оръжието си светеца. Като се приближил, той пронизал светеца с дълго оръжие. От раната изтекла необичайно много кръв: като поток от извор тя изцяло угасила огъня. Цялото множество народ се удивило на това, като се убедило колко голяма е разликата между вярващите и невярващите...

Тогава иудеите започнаха да молят съдията да не предава тялото на Поликарп на християните.

- Те ще го считат за свой бог, както и Разпнатия - говорели те.

Не знаели, окаяните, че не може да бъде християните да отстъпят от Христа Господа, умрял на кръста за спасение на целия свят, и да считат някого другиго за бог: Нему, като на истинен Син Божий, ние въздаваме божествена чест, а Христовите подражатели и ученици, които пострадаха за Него от любов към Него, с любов ще приемем и искаме да подражаваме на тях в благочестието, а във вечната слава желаем да бъдем техни съпричастници.

По заповед на съдията, когото иудеите молили, стотникът предал тялото на Поликарп на огъня, по елинския обичай. Докато било живо, тялото на подвижника не пострадало от огъня, а след смъртта му се поддало на огнената сила. Ние, казват смирненци, събрахме костите му от пепелта, по-чисти от злато и много по-ценни от скъпоценни камъни, и ги съхранихме в подобаващо място, където с веселие ще празнуваме деня на страданието му както за спомен за пострадалия с такъв подвиг за Христа, така и за утвърждение на тези, които със същата смърт трябва да изповядат и прославят Христа, истинния наш Бог.

08.03 по еретическия, †23 февруари по православния календар - Св. свещеномъченик Поликарп Смирненски епископ

Свети мъченик Понтий, римлянин. Фрагмент от икона от Русия. 1-ва половина на XVI в. Музей на иконите, Реклингхаузен, Германия

„Докато светецът говорел, **множеството иудеи, намиращи се сред народа, завикали, обръщайки се към управителя:**

- Убий, убий по-скоро този влъхва!

А свети Понтий, издигайки ръце към небето, казвал:

- **Благодаря Ти, Боже мой, че и иудеите викат против мене, подражавайки на отците си, викащи на Пилат срещу Христа: “разпни, разпни Го**!" (сравни Иоан 19:6, 15).

След това управителят произнесъл смъртната присъда срещу свети Понтий:

- Отведете го извън града и там, на камъка близо до ручея, отсечете главата му, а тялото му хвърлете в блатото...

Не много време след смъртта на свети Понтий се сбъднали неговите пророчества. Нечестивият римски цар Валериан, по време на войната с персийския цар Сапор бил взет в плен, където постоянно бил подлаган на всевъзможни издевателства... Управителят Клавдий и приятелят му Анавий станали бесновати в мига, когато бил посечен светият мъченик: Клавдий изгризал езика си със зъбите си и го изплюл от устата си, а на Анавий очите излезли от орбитите и увиснали надолу по страните му, и не след дълги, но люти мъчения от бесовете, и двамата завършили живота си. **Езичниците и иудеите, виждайки изпълнението на думите на свети Понтий, почувствали страх, и мнозина започнали да почитат гробницата на светия мъченик**.“

18.08 по еретическия, † 05 август по православния календар - Св. мъченик Понтий, римлянин

МАТЕРИАЛА Е ЗА ПЪРВИ ПЪТ ПРЕВЕДЕН И ПУБЛИКУВАН НА БЪЛГАРСКИ:

Житие и страдание на преподобния наш отец Евстратий Печерски (1097 г.)



Св. Евстратий Печерски. Фрагмент от икона "Събор на Киево-Печерските светии". 1-ва половина на XIX в.

Свети Евстратий се показал мъжествен воин Христов, воюващ под знамението на кръста както със своето име, така и със своя живот. Той се явил подражател на Самия избран свой воевода – Иисуса Христа, и приемайки същото страдание, от същите хора, можел наистина да се похвали, казвайки: „Аз нося на тялото си раните на Господа Иисуса“ ***(Гал.6:17)***.

Този доблестен воин Христов, Евстратий, бил родом от Киев. Той пожелал да се облече „във всеоръжието Божие“ ***(Еф.6:11)***, което принадлежи на иноческия образ на живот. Знаейки, че „**никой воин не се заплита в житейски работи, и това прави за да угоди на военачалника**.“

(2Тим. 2:4), той раздал и имота си на бедните, като част оставил на родниците си, за да раздават и те след него. Така, обеднял след богатството, той станал инок на Печерския манастир. И започнал угодно да се подвизава под знамението на Приелия заради нас смърт Воевода – Христос, побеждавайки с духовния меч, тоест **със силата на молитвата и глада на велико въздържание, не само плътта си, но и враговете невидими, смирявайки ги и побеждавайки със своята кротост и послушание**. Светия Евстратий размислял за това, как Подвигоположника, Самия Иисус Христос, молейки се усърдно, постейки четиридесет дни, се смирил с послушание; за това и той се въоръжил със същите добродетели. Но знаейки преди всичко, че човек е бил победен от първия грях чрез невъздържание, светия преуспявал във въздържанието и във велик пост, и за това бил назован постник.

Когато, по допущение Божие, на руската земя нападнали множество половци, водени от злочестивия Боняк (1) и успели да я превземат, тогава блажения Евстратий, при влизането на поганците в Печерския манастир, където много монаси били заклани, бил пленен заедно с някои други и продаден в плен в гръцката земя, в град Корсун (2) на един евреин, заедно с други християни – тридесет манастирски работници и двадесет киевляни.

БОГОПРОТИВНИЯ ЕВРЕИН ЗАПОЧНАЛ ДА ПРИНУЖДАВА СВОИТЕ ПЛЕННИЦИ ДА СЕ ОТРЕКАТ ОТ ХРИСТА И ГИ ЗАПЛАШВАЛ С ГЛАДНА СМЪРТ. Но мъжествения инок Евстратий, молейки се, укрепявал и поучавал всички с такива думи:

- Братя! Който от вас се е кръстил и повярвал в Христос, то нека той да не изменя на своя обет, даден при кръщението. Христос ни възроди с вода и Дух, изкупи ни от клетвата на

закона със Своята кръв и ни направи наследници на Своето Царство. **АКО ЖИВЕЕМ – ТО НЕКА ЖИВЕЕМ ЗА ГОСПОДА; АКО УМРЕМ – ТО ДА УМРЕМ ЗА ГОСПОДА И С ВРЕМЕННАТА СМЪРТ ДА ПРИДОБИЕМ ВЕЧЕН ЖИВОТ. НЕКА ДА ПОДРАЖАВАМЕ НА ТОЗИ, КОЙТО Е КАЗАЛ: „ЗАЩОТО ЗА МЕНЕ ЖИВОТ Е ХРИСТОС, А СМЪРТТА – ПРИДОБИВКА“** ***(Флп 1:21)***.

Укрепявани от думите на преподобния, пленниците предпочели да умрат от недостатък на временна храна и питие, отколкото да се отрекат от Христос, който е храна и питие на вечния живот.

И така, след известно време, изтощение от глад и жажда, всички петдесет човека умрели: едни след три дни, други след четири, някои след седмица, а по издръжливите – след десет дена. Накрая само Евстратий останал жив; изтощаван от глад вече четиринадесет дни, той си оставал жив и невредим, понеже от младост бил привикнал към поста. **НЕЧЕСТИВИЯ ЕВРЕИН, ВИЖДАЙКИ ЧЕ ЧЕРНОРИЗЕЦА БИЛ ПРИЧИНА ДА ИЗГУБИ ПАРИТЕ ДАДЕНИ ЗА ПЛЕННИЦИТЕ, КОИТО ТОЙ СЕ НАДЯВАЛ ДА ПРИВЕДЕ В СВОЕТО ЗЛОВЕРИЕ (*ЮДАИЗЪМ – Б.Р.*), НАМИСЛИЛ ДА МУ ОТМЪСТИ. ПРИБЛИЖИЛ СЕ ВЕЛИКДЕН. ЖИДА ЗАПОЧНАЛ ДА ПРАЗНУВА СВОЯТА ПАСХА И ПОРУГАВАЛ СВЕТИ ЕВСТРАТИЙ ТАКА, КАКТО ОТЦИТЕ МУ ИЗДЕВАТЕЛСТВАЛИ НАД САМИЯ ГОСПОД НАШ ИИСУС ХРИСТОС. И КАКТО В ДРЕВНОСТТА ЕВРЕИТЕ РАЗПНАЛИ ХРИСТОС, ТАКА И ТОЗИ ПРАВЕДНИК БИЛ ПРИКОВАН КЪМ КРЪСТ ОТ ОКАЯНИТЕ ЖИД И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ.**

Евстратий, бидейки разпнат, благодарил на Бога, за това че Той го сподобил да живее без храна и питие вече петнадесет дни.

Жидока и неговите приятелчета ругали разпнатия казвайки:

- Безумни! Вкуси с нас законна пасха, за да останеш жив и да избегнеш проклятие. Нали Моисей ни предал закон, който е приел от Бога и е казал в своите книги: „проклет е пред Бог всеки обесен на дърво“ ***(Втор.21:23)***

Преподобния им отвърнал:

- С велика благодат ме сподоби сега Господ. Той ми даде милост да пострадам за Неговото име на кръст, по подобие на Неговите страдания. Надявам се, че и на мен ще каже: „днес ще бъдеш с Мене в Рая“ *(Лк.23:43)*. НЕ СЕ НУЖДАЯ ОТ ВАШАТА ПАСХА, НЕ СЕ БОЯ И ОТ ВАШЕТО ПРОКЛЯТИЕ, „ЗАЩОТО ХРИСТОС, ПАСХАТА НАША, БИДЕ ЗАКЛАН ЗА НАС.“ (*1Кор.5:7*). Той е унищожил положеното над нас проклятие и ни е дал вечен живот чрез Честния Кръст, на който е бил прикован, бидейки живот за всеки, както е пророчествал за това и Моисей: „Животът ти ще виси пред тебе“ *(Втор.28:66)*. За празника пасха Давид казва: „Тоя ден е Господ сътворил: да се зарадваме и да се развеселим в него.“ *(Пс.117:24)*.

НО ТИ, РАЗПЪВАЩИЯ МЕ, И ВСИЧИ ТВОИ ЕДИНОМИШЛЕНИЦИ, ЩЕ ЗАПЛАЧЕТЕ И ЩЕ ВЪЗРИДАЕТЕ, ЗАЩОТО ЩЕ ВИ ПОСТИГНЕ ОТМЪЩЕНИЕТО ЗА МОЯТА КРЪВ И ЗА КРЪВТА НА ДРУГИТЕ, ИЗКУПЕНИ И УБИТИ ОТ ВАС ХРИСТИЯНИ. НЕНАВИЖДА ГОСПОД ВАШИТЕ СЪБОТИ И ПРЕДАДЕ ПРАЗНИЦИТЕ ВИ НА ЗАБВЕНИЕ, ПОНЕЖЕ СЕ ПРИБЛИЖИ ВРЕМЕТО НА УБИЙСТВОТО НА НАЧАЛНИКА НА ВАШЕТО БЕЗЗАКОНИЕ (*АНТИХРИСТА – Б.Р.*)



Мъченичество на св. Евстратий Печерски. Изображение от ''Печерски Патерик''. 1661 г.

ЧУВАЙКИ ТОВА, ЖИДА ПЛАМНАЛ ОТ ГНАЯВ, ХВАНАЛ КОПИЕ И ПРОНИЗАЛ ПРИКОВАНИЯ (3). ТОГАВА СЕ ПОЯВИЛА ОГНЕНА КОЛЕСНИЦА, ДЪРПАНА ОТ ОГНЕНИ КОНЕ, КОИТО ПОНЕСЛИ НА НЕБЕТО ДУШАТА НА ЛИКУВАЩИЯ МЪЧЕНИК, И СЕ ЧУЛ ГЛАС, КОЙТО КАЗАЛ: „ЕТО ДОБЛЕСТЕН ГРАЖДАНИН НА НЕБЕСНИЯ ГРАД!“

Жида снел тялото на светия мъченик от кръста и го изхвърлил в морето, където после се извършили много чудеса. Верните прилежно търсели светите мощи, но не ги намерили.

ПО ПРОМИСЪЛ БОЖИЙ, ТЕ СЕ ПОЯВИЛИ В ПЕЩЕРАТА НА ПЕЧЕРСКИЯ МАНАСТИР, КЪДЕТО И ДО ДНЕС ПОЧИВАТ НЕТЛЕННИ.

ПРЕДСКАЗАНИЕТО НА СВЕТИЯ СТРАДАЛЕЦ ЗА ТОВА, ЧЕ КРЪВТА МУ ЩЕ БЪДЕ ОТМЪСТЕНА, СЕ ИЗПЪЛНИЛИ ВЕДНАГА СЛЕД УБИЙСТВОТО МУ. В СЪЩИЯ ДЕН ПРИСТИГНАЛА ЗАПОВЕД ОТ ГРЪЦКИЯТ ЦАР ЗА ПРОГОНВАНЕ И ОТНЕМАНЕ ИМУЩЕСТВОТО НА ВСИЧКИ ЕВРЕИ ОТ ТЕЗИ ОБЛАСТИ, КОЕТО ДА Е СЪПРОВОДЕНО С ИЗБИВАНЕ НА СТАРЕЙШИНИТЕ ИМ, ВИНОВНИ ЗА СМЪРТТА НА ХРИСТИЯНИ. ЕДИНИЯ ОТ ПЪРВИТЕ УБИТИ, ПО ПРОРОЧЕСТВОТО НА БЛАЖЕНИЯ ЕВСТРАТИЙ, БИЛ ЕПАРХА (4), ПОВДИГНАЛ ЕВРЕИТЕ ПРОТИВ ХРИСТИЯНИТЕ.

Това се случило така: Кръстил се богатия и славен евреин, и затова царя, желаейки да го награди, след няколко дни го направил епарх; той, получавайки този сан, тайно се отрекъл от Христос и от вярата в Него, и дал разрешение на евреите да купуват роби сред християните. Когато той бил изобличен в хитростта си, царя заповядал да го умъртвят, а с него и евреите, живеещи в гръцкия град Корсун.

ТОГАВА ОБЕСИЛИ ТОЗИ НЕЧЕСТИВ ЕВРЕИН, КОЙТО УБИЛ ПРЕПОДОБНИЯ ЕВСТРАТИЙ, И ТАКА „ЗЛОБАТА МУ СЕ ОБЪРНА ВЪРХУ НЕГОВАТА ГЛАВА“ (*Пс.7:17*), И ТОЙ СПОДЕЛИЛ УЧАСТТА НА ЮДА *(САМОУБИЛ СЕ С ОБЕСВАНЕ, СЛЕД ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА ИИСУС-Б.Р).*

Останалите евреи, виждайки великите чудеса след смъртта на преподобния, повярвали в Христос и приели кръщение. А ТОЗИ, КОЙТО ГИ ОБЪРНАЛ КЪМ СПАСИТЕЛЯ, БИДЕЙКИ И СЛЕД СМЪРТТА СИ ДОБЪР НЕГОВ ВОИН И ПОБЕДОНОСЕЦ, СВЕТИ ЕВСТРАТИЙ, СЕ СПОДОБИЛ ДА ПЕЕ С НЕБЕСНОТО БЕЗСМЪРТНО ВОЙНСТВО ПОБЕДНА ПЕСЕН И ДА ВЛАСТВА СЪС САМИЯ ПОБЕДИТЕЛ НА СМЪРТТА ХРИСТОС, ЗА КОЙТО ВОЮВАЛ, ПРОСЛАВЯЙКИ ГО И БЛАГОДАРЕЙКИ МУ С

БЕЗНАЧАЛНИЯ НЕГОВ ОТЕЦ И ЖИВОТВОРЯЩИЯ ДУХ В БЕЗКРАЙНИТЕ ВЕКОВЕ. АМИН.

* * *

1- БОНЯК – КНЯЗ НА ПОЛОВЦИТЕ, КОИТО СА ЖИВЕЛИ В КРАЯ НА XI В. И НАЧАЛОТО НА XII В. И СА НАЗОВАНИ „ХИЩНИЦИ“ ПОРАДИ СВОИТЕ ЧЕСТИ НАПАДЕНИЯ НА КИЕВСКА РУС. ПОЛОВЦИТЕ БИЛИ ХИЩНИЧЕСКО ПЛЕМЕ, ЖИВЯЛО НА ЮГ ОТ КИЕВ И ПРЕЖИВЯВАЛО ОТ ГРАБЕЖИ И РАЗБОЙНИЧЕСТО.

2- КОРСУН – ДНЕШЕН ХЕРСОН

3- СМЪРТТА НА МЪЧЕНИКА БИЛА ПРЕЗ 1097 Г.

4- ЕПАРХ Е НАЧАЛНИК НА ОБЛАСТ

Тропарь преподобномученику Евстратию Печерскому, глас 7

По́стником и му́чеником яви́лся еси́ похвала́, преподо́бне Евстра́тие,/ пре́жде бо воздержа́нием пло́ть умертви́в,/ после́довал еси́ Христу́, нося́ кре́ст сво́й. / Последи́ же и са́м на кре́ст вознесе́н бы́в/ и копие́м в ре́бра прободе́н,/ в ру́це Бо́жии ду́шу преда́л еси́. / Колесни́цею о́гненною возноси́м на Небеса́,/ суго́бо венча́лся еси́ от Христа́ Бо́га// и Спа́са ду́ш на́ших.

Перевод: *Ты прославил постников и мучеников, преподобный Евстратий, сначала умертвив воздержанием плоть, ты последовал за Христом, неся свой крест. В конце же и сам был вознесен на крест и копьем в ребра пронзен, в руки Божии ты предал свою душу. Возносимый на Небеса на огненной колеснице, ты особо венчался от Христа Бога и Спасителя душ наших.*

Кондак преподобномученику Евстратию Печерскому, глас 8

Я́ко ревни́тель стра́сти Влады́чней/ и по́стников усе́рдный после́дователь сы́й,/ пле́нники уче́нием твои́м наста́вль, Христо́ви приве́л еси́, Евстра́тие,/ и на́с, плене́нных страстьми́, мольба́ми свои́ми свободи́/ и подража́тели честно́му твоему́ житию́ покажи́, зову́щих:// ра́дуйся, испи́вый сла́достне ча́шу Христо́вых страда́ний.

Перевод: *Как подражатель страданиям Владыки Христа и усердный последователь постников, ты напутствовал своими наставлениями пленников и привел ко Христу, Евстратий, и нас, плененных страстями, молитвами своими освободи и сделай подражателями твоей почитаемой жизни, взывающих к тебе: «Радуйся, с наслаждением испивший чашу Христовых страданий».*

10.04 по еретическия, †28 март по църковния календар - Св. преподобни Евстратий Печерски

Източници:

БИБЛИЯ – КНИГИТЕ НА СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ

„Жития на светиите“ св. Димитрий Ростовски

„Жидов гроб“ Иван Вазов

buditeli.info © 2017